

Viola Zoltán

Kajjám írása

2024

Viola Zoltán

Kajjám írása

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: A titokzatos csomag.....	4
2. fejezet: A makacs halott.....	7
3. fejezet: A maffia színrelép.....	14
4. fejezet: A Dzsohok Anyja.....	22

1. fejezet: A titokzatos csomag

ALIG VÁRTA MÁR ÜG hogy hazajöjjön felesége a boltból, mert szokása szerint farkaséhes volt. Ő azonban, az ő szokásához híven, most is hosszú ideig elmaradt, Üg feltételezte, hogy megint végigböngészi az összes útbaeső kirakatot.

—Siethetne kivételesen! - morogta Üg, a hűtő csaknem üres polcait nézegetve, miközben valami harapnivalót keresett korgó hasába. —Nem elég hogy itt hagy éhenveszni, még csak az egészségemre sincs tekintettel! Hiszen tudja jól hogy a patikába is be kell ugrania, bizonyos orvosságokért! Tudja jól hogy tropára ment a bal kezem!

Üg ugyanis, teljes nevén, melyet zozó nemzetiségű, néger apjától örökölt, Makaralla Üg Zsongordocsonga, Üg tehát testőr volt, a Nehéz Fiúk Személyi Védelem Szolgálat tagja, sőt alapítója. Kemény fickó tehát, sajnos azonban a vasrúd, amit az egyik rosszfiú tartott a markában az egyik akciója során, az még nála is keményebb volt, és eltörte bal kezének két ujját. Még így is sikerült öt jobb belátásra bírnia, de azután a doki azt tanácsolta hogy vonja ki magát a forgalomból egy időre. Üg szerette a lustálkodást, így meg is fogadta a jótanácsot. Most pedig várta haza az ő édes kis feleségét, Vikit, hogy hozza a felírt gyógyszereket.

Különben Viki, a felesége, anyja révén szinte a bolygó túloldaláról való volt, anyja ugyanis a vjet népből való volt, ami Jicsen déli részén él, és Viki neve sem Viki volt, csak a barátai hívták így. Teljes neve így hangzott: Vi Ki Csen Cüej Cso Dan Ci Lai Csi, de errefelé nem élt olyan ember aki ezt képes lett volna észben tartani. Talán maga Üg sem tudta felesége teljes nevét, ő is csak Vikinek nevezte. Igaz ugyan az is, ő is csupán Üg volt a feleségének, és nem Zsongordocsonga. Üg teljes neve különben ezt jelentette zozóul: *A kemény ember aki mindig győz.*

Bár Üg apja zozó volt, ő feleségével együtt Íventhalban élt, méghozzá fölöttébb elégedetten. Felesége egyszerűen festeni való szépség volt, s bár Ügön jócskán látszott néger származása, errefelé igazán nem volt jellemző a fajgyűlölet, elvégre a zozók, s egypár más néger törzs már Sába királynő kora óta megbecsült kaul alattvalóknak számítottak, azóta pedig eltelt legalább kétezer év. Ügöt legfeljebb holmi külföldi bevándorlók nézték le sötét bőre és vastag ajkai miatt, de mondani ezek se nagyon merték, mert ökle legalább olyan kemény volt mint amire zozó neve is célzott.

Jól éltek hát, de persze néha történt efféle munkahelyi baleset, mint most is, s így Üg épp hazavárta drága kis feleségét, hogy hozza a felírt gyógyszereket.

Viki elindulása után vagy két órával ért vissza a sarki boltból. Kirakosgatta az élelmiszereket a konyhaasztalra.

—Gyógyszert hoztál? - kérdezte tőle Üg.

—Juj! - csapott ajkára ijedten. —Azt elfelejtettem! - mosolygott mentegetőzve.

—És ez mi? - kérdezte Üg, s egy barna, papírszerű anyagba burkolt négyszögletes csomagra mutatott, ami a szatyor mélyén bújta meg. Akkora lehetett, mint egy vastagabb könyv.

—Ez? - nézte tanácstalanul Viki. —Tényleg, mi lehet ez? Hogy került ez hozzám?

Üg arra gondolt, talán valami meglepetés a számára, s így elhatározta hogy kibontja. Az hogy Viki olyan tanácstalanul bámulja, nem jelent semmit. Neje imádja a meglepetéseket, és egy kis színészkedésért sem megy éppen a szomszédba, elvégre nem is olyan rég még a Színművészeti Főiskolára akart jelentkezni.

A kibontás nehezen ment. Nem volt könnyű felszakítani a vastag, pergamenszerű anyagot, de végül sikerült.

Legnagyobb meglepetésére nem könyv volt benne, hanem egy pergamen kézirat, rajta furcsa, ismeretlen jelekkel.

—Hát ezt meg minek hoztad nekem? - kérdezte feleségét. —Egyáltalán, mi ez?

—Fogalmam sincs róla! - válaszolta ő. —Nem tudom hogyan került hozzám!

—Kérlek cuncimókuskám, mondd már meg mi ez a valami, majd' kifúrja a kíváncsiság az oldalamat! Ne titkolózz tovább!

—De ha egyszer tényleg nem tudom! - válaszolta Viki ingerülten.

E pillanatig Üg meg volt róla győződve, hogy Viki azért rejtélyeskedik, mert így akar meglepetést okozni neki. Illett a jelleméhez az ilyesmi. Kemény volt Üg felesége is, nemcsak Üg maga, és ha valamit a fejébe vett, hát azt hat ökörrrel sem lehetett onnan kihúzni, – de szerette a tréfát, humort, nomet a meglepetéseket és a titokzatosságot is. Most azonban, hogy Üg látta, Viki milyen értetlenül, de roppant kíváncsian nézegeti a pergamentekercset, kezdte elhinni hogy esetleg mégsem tehet róla hogy a szatyrába került a csomag. Mindenesetre furcsa volt az ügy.

—Ügy érted hogy ezt az izét itt nem boltban vetted? - kérdezte tőle, s a csomagra mutatott.

—Mondtam már hogy most látom először! - villant dühösen nagy, kissé ferde, zöld macskaszeme, amit még vjet anyjától örökölt. —Értsd már meg végre, Üg, hogy nem tudom hogyan került a szatyromba! - és megrázta a fejét, hogy csak úgy röpködött nyaka körül a gyönyörű, váll alá érő, fekete hajzuhataga.

Üg befogta a száját, és bölcsen nem kíváncsiskodott tovább. Nem lett volna célszerű. Neje akkor szokta a nevén szólítani, és nem drágámnak vagy kedvesemnek, ha dühös volt valamért. Ilyenkor pedig jobb őt békén hagyni. Másképp kitör a veszekedés. Azt pedig szerette elkerülni. Mert jó ha az ember otthonában nyugalom és béke honol – nem csoda talán hogy így vélekedett, elvégre munkája során számtalanszor volt izgalomban része!

—Egyébként is - folytatta beszédét emelt hangon - ez nem egy „izé”, ahogy azt az előbb oly bölcsen megjegyezted, hanem egy pergamen, méghozzá olyan pergamen, amelyen tlapantluai nyelven írt szöveg van, szintúgy tlapantluai írással!

—Ha te mondd, biztos úgy van! - mosolygott rá Üg megnyugtatóan.

—Igenis úgy van! Ne gúnyolódj!

—Dehogy gúnyolódtam! Vitatkoztam én egy szóval is?

—Nem is ajánlom hogy vitatkozz! Tudhatnád hogy értek az ilyesmihez!

Üg felesége ezzel tökéletesen igazat monott. Ugyanis, miután sokadszorra sem vették fel a Színművészeti Főiskolára – ami érthetetlen, mert külseje több mint csodálatos – jelentkezett történésznek, és hála kivételes nyelvtelhetségének, máris folyékonyan beszélte a dzsanar, trogg, rilgent, jicseni és dafnar nyelveket, sőt mindegyiknek az ősi, jó kétezer éves változatát is, persze különböző szinteken. Igaz ugyan az is, hogy Viki szerint neki nincs is nyelvtelhetsége, mert az nem is létezik, csak szorgalma van. Nemegyszer mondta, hogy minderre Üg is képes lenne, – aki a kaul mellett csak a dzsanar nyelvet beszéli többé-kevésbé elfogadhatóan, meg a családi hagyományokhoz híven, az apjától tanult zozó nyelven karattyol, – feltéve hogy az edzőterem helyett a nyelvkönyveket látogatná, hogy eszét is fejlessze és ne csak az izmait. Üg nem vitatkozott vele, de továbbra is inkább a súlyzókat emelgette a szótárak helyett, mert ebben nagyobb örömét lelte. Egyben azonban biztos volt: ha a neje azt mondja hogy tlapantluai, akkor biztos igaza is van, elvégre vagy két hónapja épp e nyelvet tanulja. Üg maga különben örült annak hogy a felesége nyelvekkel foglalkozik és nem filmszínésznő – ismerte magát, tudta hogy eszeveszettül rágná a féltékenység, ha Vikinek az lenne a hivatása hogy más férfiakkal csókolódzzék egy-egy jelenet kedvéért!

Pláne ha pucérkodnia is kell, mert az a jelenet épp egy ágyjelenet...

—Mit írnak benne? - kérdezte.

—Azt még nem tudom, nem megy még annyira a tlapi. Egyébként is folyton zavarasz! Hadd tanulmányozzam már nyugodtan! - legyintett türelmetlenül.

Viki csak úgy röviden tlapinak becázta a tlapantluai nyelvet. Üg mindenesetre befogta a száját. Kisvártatva megszólalt Viki.

—Lefogadom hogy ez a szöveg még Csandrapati Masahaberának is fejtörést okozna! Borzasztó, milyen régies a stílusa! Jó ha minden ötödik szavát értem!

Ez a kimondhatatlan nevű úr, akire hivatkozott, Viki zasseni származású professzora volt, aki többek között a „tlapi”-ra is oktatta őt.

Mindenesetre, Viki megjegyzését hallva, lassan bár, de elkezdtek forogni Üg fejében a gondolat-kerekék. Beleszimatolt a levegőbe.

—Valami bűzlik!

—Talán savanyú a tej. Abba a boltba sokszor szállítanak régi árut. De hát...

—Úgy értem, bűnügy-szagot érzek.

—Ugyan drágám! Meglódult a fantáziád! Nyilván valaki tévedésből tette a csomagot a szatyrumba!

—Viki kedves, te el is hiszed amit mondasz, vagy csak engem akarsz nyugtatgatni?

Erre Viki megsimogatta Üg arcát. Keze lágy volt és meleg, mint a késő őszi napfény, mely be-
ragyogja a hideg északi tájak sárguló levelű erdőit.

—Drágám, tenálad ez szakmai ártalom! Mindent sötéten látsz!

—Azért ez furcsa! Vagy két éve mindenki - a rendőrség is - azt hitte hogy húgod baleset áldo-
zata lett. Te bűnügyre gyanakodtál, és igazad lett. Most más mondja hogy ez gyanús, és te
nem hiszed el. Megcserélődtek a szerepek!

—Eh, Üg! Ott egy emberéletről volt szó, itt meg egy kiló pergamenről! Épp neked kell magya-
ráznom hogy amíg nincs hulla, nincs gyilkosság sem? Elismerem hogy furcsa véletlen, de
néha történik ilyesmi. Majd feladok egy hirdetést, hogy mondjuk „*Tlapantluai nyelvű perga-
mentekercs keresi szórakozott gazdáját*”, vagy valami hasonlót. Persze előbb elolvasom. Ritkán
kerül ilyesmi az ember kezébe.

Utolsó mondatával mélységesen egyetértett a férje. Épp ezért volt olyan átkozottul gyanús az
ügy. Hiába szólította Viki megint a nevén az előbb, tovább erőltette a dolgot.

—Én nem gyilkosságról beszéltem. De mondd csak, mennyit érhet ez a cucc?

—Ez attól függ, előkerült-e már ilyen témájú tekercs. Ha ez az első példány, akkor a történelmi
jelentősége felbecsülhetetlen. Pontosabban az is lehet. Hogy valóban az-e, nagyrészt a tartal-
mától függ.

—Úgy értem, pénzben mit ér!

—Nem vagyok műkereskedő! Ha a régiségét veszem alapul, százereztől tízmillióig bármilyen ár
reális lehet. De még akár százmillió sem irreális ár. Persze csak akkor ha eredeti és nem hami-
sítvány. Hogy eredeti-e, azt nem tudom megítélni. Nekem annak tűnik, de tévedhetek is. Csak
annyi bizonyos hogy ha hamisítvány, akkor kiváló minőségű. Ha volnának eszközeim, ki tud-
nám deríteni hogy eredeti-e, de így ránézésre csak azt mondhatom hogy vagy eredeti, vagy ki-
váló hamisítvány.

—Na, mókuskám, ezek után beszélhetsz nekem véletlenről! Vegyük alapul csak a minimális
becslésedet, a százezer egységet! Aki ilyen értékkel a kezében sétafikál, az nem lesz olyan szó-
rakozott, hogy más szatyrába tegye bele egy boltban!

Ez szeget ütött Viki fejébe is.

—Van más elképzelésed? Mert azt még kevésbé tartom hihetőnek, hogy szándékosan dugta
bele, mert meg akart vele ajándékozni!

—Nem, nincs más elképzelésem, de hogy ez gyanús, az biztos! Talán a tekercs tartalma eliga-
zítana ebben az ügyben.

—Ugyan drágám! Hiszen azt több száz esztendeje írták rá!

—Ez igaz. Mégis érdekelne. Gondolom téged is, a leendő történészt!

—De még mennyire! Sajnos, ehhez még kevés a tudásom. El kéne vinni a professzoromhoz.

—Ahhoz a Masa... izé... szóval hozzá?

—Igen.

—Jó, vigyük! Legalább közben megvesszük a gyógyszereket is a kezemre. Habár akkor nem
lesz időd ebédet főzni!

—Eh, ne légy már olyan haspók! Megebédelünk egy étteremben!

Bár a vendéglői adagok méretével kapcsolatban voltak bizonyos előítéletei Ügnek, mégis
ebben maradtak, s elindultak Csandrapati Masahabera professzorúrhoz.

2. fejezet: A makacs halott

CSANDRAPATI MASAHABERA PROFESSZOR lakása Íventhal másik végében volt, mégis kénytelenek voltak metróval és busszal utazni, mert a kocsi két napja bedöglött. Azért mégis odaérték egy óra alatt.

A professzor alacsony, barna emberke volt. Üg és Csandrapati még nem találkoztak, így Viki mutatta be egymásnak kettejüket. Őt természetesen már ismerte a professzor, hiszen a tanítványa volt.

Nem maradtak sokáig nála, mert épp elfele készülődött egy tudományos előadásra, ahol valami külföldi professzor fejtette ki a nézeteit a zordhegységi tusúizmus és a Zassenben meghonosodott primitív ősvallások kapcsolatáról. Mindenesetre arra azért szakított időt, hogy beletekintsen a pergamenlapokba.

—Szinte biztos vagyok benne hogy eredeti! - lapozgatta óvatosan, és arcára olyan sóvár vágy ült ki, amilyent Üg utoljára bélyeggyűjtő öccse arcán látott, amikor annak sikerült megszereznie valami ritkább felülbélyegzésű vacakot - az ő szemében ez rendkívül ritka és csodálatos zsákmány volt. A prof is pont így lelkesedett a csomagért.

—Csodálatos anyag! - mondta. —Még Zassenben is ritkán találkozni ilyesmivel! Hol szerezte, kisasszony? - kérdezte Vikitől.

—Ez hosszú történet, majd később elmesélem ha több ideje lesz a professzorúrnak. - tért ki a válasz elől Viki. —Azt viszont nagyon szeretném tudni, mi az irat tartalma!

—Ezt még én sem tudom, egyelőre! - válaszolta őszintén a prof. —Az biztos hogy tlapantluai nyelven írták, de igen archaikus stílusban, s ahogy nézem, még a tlapantluainak is egy igen ritka nyelvjárásában... Egyelőre csak annyit mondhatok, hogy vallásos-mágikus szövegnek látszik, valószínűleg az ember újjászületésével és a lélekvándorlással kapcsolatos... Eddig még nem láttam ilyet! Feltétlenül lefordítom! Ha tényleg eredeti, csodálatos felfedezés! Sőt! Figyeljék csak, a szöveg eleje aránylag könnyen érthető! Bár sajnos úgy tűnik, e pergamen nem is teljes, és az eleje hiányzik! Nagy kár! De így is nagyon érdekes, hallgassák csak! Ha valami szót egyelőre nem ismerek, ahelyett azt mondom hogy izé! Ez nem szép, de lényegre törő! Már is fordítom! - azzal a professzor mélyet lélegzett, és belekezdett.

—...figyelembe véve hogy tanítványaim számára is hasznos sőt szükséges az élet meghosszabbítása. Nem elégedhetnek azonban csak azzal a módszerrel meg, amit én izé eddig, és a nagy Badzsaháratánál is több izé tanultam, s tekintettel arra hogy az izé cél elérése érdekében általam használt eljárás tanítványaim számára nem feltétlenül izé, mágikus képzettségük egyelőre még csekély izé izé, leírom itt nekik én, Kajjám, a nagy varázsló az összes, e tárgyban megszerzett ismereteimet, bárhonnán is izé hozzájuk. Kitérek itt arra is, hogy ezen módszerek korábbi varázslók által való követése miként függ össze a főleg Zassenben elterjedt lélekvándorlás vallásos izéjével, figyelembe véve különösen a harmadiknak leírt módszert...

A professzor elhallgatott.

—Eddig még könnyen ki lehet következtetni az ismeretlen szavakat, de itt már nagyon nehezzé válik a szöveg! De ha valóban az a Kajjám nevű varázsló írta, akiről a legendák szólnak, s nem csak egy hasonnevű társa, akkor ez a lelet egyszerűen fölbecsülhetetlen! Kajjám mindig nagyon érdekes alakja volt a meséknek, legendáknak, de alakja homályba vész, kevés biztosat lehet tudni róla, jóformán csak annyit hogy Sába királynő kortársa volt, persze csak bizonyos értelemben, mert állítólag örökké élt! Manapság ezt persze nem hisszük el, de az akkori emberek így hitték, és mindezideig még nem maradt fenn sajátkezű írása, jegyzete! Persze most, hogy a metróépítés során felfedezték az íventhali óvárosban a Sába alapította Nagy Könyvtár maradványait, s a benne csodálatosképpen szinte tökéletesen épen maradt tömördek feljegyzést, e vélemény lehet hogy meg fog változni, de hát az iratok rendszerezése, fordítása még épp hogy csak most kezdődött el! Hogy Sába mi mindent össze nem gyűjtött ott! Lehet hogy egy évszázadba is beletelik majd a teljes leletmentés, mert kevés a jól képzett ókori nyelvész!

Ügöt ez az egész nem nagyon érdekelte. Igaz, azt ő is tudta hogy Íventhalban a metróépítés a négyes nyomvonalon bizonytalan időre leállt, mert értékes ókori romokat találtak egy jókora külvárosi domb alatt, még azt is tudta hogy ott állítólag egy könyvtárat találtak, de már például Kajjám nevű ókori varázslóról még életében sosem hallott, de hát ő nem olvasgatott ókori legendákat. Már épp attól félt hogy a professzor belemelegedik valami unalmas vallástörténeti eszmefuttatásba, de ekkor Csandrapati úr az órájára nézett, és mentegetőzni kezdett hogy rohannia kell az előadásra, amit semmiképp sem késhet le, mert az előadó azt állítja hogy új megvilágításba tudja helyezni kutatásai eredményeképpen a troggföldi titkos Rúm-szekta működését, melynek állítólag órilgent vonatkozásai is vannak.

—Ennek látszólag semmi köze a tusúizmushoz - mondta - de tényleg csak látszólag. Azaz, a tusúizmushoz ugyan semmi köze, de az ősi zasseni primitív természetkultuszokhoz annál több, főleg mert egy elmélet szerint a zumírok állítólag Zassenből települtek be a trogg fészetre még réges-rég! De most már aztán tényleg mennem kell!

Így aztán Üg és Viki elköszönt tőle, s hazaindultak.

Üg addigra már olyan éhes volt, hogy úgy gondolta, igazuk van a csillagászoknak, akik holmi „fekete lyukak” létezését feltételezik amik mindent elnyelnek, csak hogy azok nem az égen vannak, hanem az ő hasában. Arra gondolt, egy egész csillagrendszert le tudna nyelni. Ezt Vikinek is megemlítette, ő elnézően mosolygott rá, és betértek egy étterembe.

Üg rendelt magának egy jó pörköltet. Vikinek nem hozatott ebédet, hagyta, hadd válassza ki magának, mit akar fogyasztani. Üg neje ugyanis az utóbbi időben a vegetarianizmussal kacérkodott, s most is valami olyan eledel mellett kötött ki, ami Ügöt leginkább egy adag hinárra vagy moszatra emlékeztette, amit egy gyanús színű, nyálkaszerű szósszal öntöttek le. Vikinek mindenesetre ízlett. A férjét is megkínálta vele, biztatta hogy kóstolja meg, ő azonban udvariasan bár, de visszautasította ajánlatát és így szólt:

—Drágám, mindig azzal ugratsz hogy százötven évig fogsz élni! Készséggel elismerem hogy amit művelsz, az roppant egészséges, és tényleg túlélsz engem, de mondd, mi értelme van az életünknek, ha minden jó dologról le kell mondanunk ami benne van?

—Nem minden jóról, csak arról ami káros!

—Úgy látom ti vegetáriánusok tömérdek kényelmetlenséget vállaltok – azért, hogy minél tovább élvezhessétek azokat!

—Eh, ne gúnyolódj! Ez a természeti törvényeken alapuló életforma! Persze ilyen haspóknak hiába is beszélek, te el sem tudod képzelni, hogy van más öröm is az életben mint az, ha telezabáljuk magunkat mint egy disznó, s utána keresünk egy helyet ahova ledőlünk emészteni, miközben hordónyivá dagadt hasunk undok hangokat hallat!

Ezt a vádat már Üg sem hagyhatta annyiban.

—Drágám, én el tudok képzelni más örömeket is, ámde...

Ekkor azonban Viki óvatosan rátette kezét Üg karjára, és csendesen így szólt:

—Pszt, ne itt tárgyaljuk ki! Az a pasas a hátad mögötti asztalnál nagyon néz engem!

Üg kicsit elfordította a székét, s így már ő is ránézhetett az illetőre. Testes, de nem kövér ember volt, igen rövid hajjal, amely szinte kopasznak mutatta a fejét, mert alig két milliméteres lehetett csak egy-egy hajszálának a hossza. Igazi túskeböki frizura. Ruhája azonban elegáns galambszürke öltöny volt, ízléses nyakkendővel. Széles, sötét napszemüveget viselt, s valóban őket nézte, nem is igyekezett ezt titkolni. Székén hátradőlt, ételéhez hozzá sem nyúlt, csak bámult feléjük. Azt persze nem lehetett tudni hogy Vikit nézte-e vagy Ügöt, mert a szeme nem volt látható a sötét üveg mögött, de hogy őket fixírozta az holtbiztos.

Elkezdett vele Üg is farkasszemet nézni, de nem vette észre magát. Erre odaszólt neki:

—Hé, pasikám, kihűl az abrakja!

Ez persze nem volt éppen egy illemtankönyvbe illő megnyilatkozás, de az efféle szemtelenség mindig nagyon fel szokta bosszantani. Viki ugyan valóban tüneményesen csinos nő, de azért nem kell neonreklámnak nézni!

—Micsoda ember! Pont úgy néz ki mint egy tusúista szerzetes! - ámuldozott Viki, s Üg feléje fordult, pár percre levéve a szemét a pofátlan idegenről.

—Ugyan kérlek, azok nem járnak öltönyben!

—Én ezt a frizurájára értettem, nem az öltözékére!

—Engem inkább egy bőrfejűre emlékeztet.

—Miért, azok talán öltönyben járnak?

Üg nem ment bele a vitába.

—Még mindig ide bámul?

—Igen.

Üg megfordult. Valóban, még mindig ugyanúgy ült a széken mint korábban, s leplezetlenül őket figyelte. Szája szögletében mintha gúnyos somolygás bújkált volna.

Üg felállt.

—Szivi, ne csinálj botrányt! - szólt utána Viki.

Üg nem felelt. Utálta ha szivinek szólítja - ez azon kevés dolgok egyike volt, amivel a felesége bosszantani tudta. Ezzel Viki is tisztában volt, s igyekezett is ezt elkerülni, de néha elfeledkezett róla.

Üg odament az illetőhöz. Az nem is törődött vele, bámult tovább Viki felé. Üg megragadta a vállát, elég keményen. Meg is lökte egy kissé.

—Hé, uram, nem volt gyerekszobája?!

Az azonban nem válaszolt neki. Ehelyett szépen lefordult a székről, és elterült a padlón. Halott volt.

Az ezután következő eseményeket talán felesleges részletezni, valószínűleg mindenki el tudja képzelni. Ezért elég távirati stílusban összefoglalni: sikoltozás, zűrzavar, felfordulás, mentő, orvos, hullaszállító, rendőrség.

Eleinte, mitagadás, kissé még Üg is megijedt – no nem a halál tényétől, látott ő már hullát, sokat, hanem mert félt hogy belerángatják valami nemszeretem dologba. Egy kívülálló okostóni ki is találta hogy ő lökte le az ismeretlen urat a székről, és az azért halt meg mert kitört a nyaka. Hja, kibicnek semmi sem drága! Szerencsére az orvos megállapította hogy minden valószínűség szerint szívinfarktus végzett vele. Így azután megszabadult a gyanútól. A halál különben alig pár perccel azelőtt állt be, hogy leesett a székről.

Üg ismerte a rendőrszolgát aki kijött, s így az nem tartóztatta tovább, mint feltétlenül szükséges volt. Hamarosan kiléphettek az étteremből. Izgalmas ebédük volt! Ráadásul odakint zuhogott az eső.

—Izzad a levegő! - jegyezte meg Üg.

—Tessék?! - meresztett rá nagy szemeket Viki.

—Úgy értem, esik.

—Jaj, hát hogy lehet kedved ilyenkor a humorizáláshoz?!

—Drágám, énnékem nem újdonság halottat látni! S ez még egy igen kulturált hulla volt. Bezeg alig két hónapja, amikor a Mószer Spicli ámokfutást rendezett a disznóölő késsel...

—Ne, Üg! Kérlek ne említsd! Eleget mesélted akkoriban!

Lementek a metróba, és elindultak hazafelé. A végállomásig kellett utazniuk. Üg belemérült egy újságba, így nem vette észre hogy valaki leül a velük szembeni ülésre. Viki halk sikkantására lett csak figyelmes. Felnézett rá.

—Mi történt, drágám?

—Nézz csak előre! - suttogta halkan a fülébe a nő a választ, de arra azért ügyelt, hogy a motorzajtól meghallhassa. —Ott ül a halott!

—Hogy ki ül ott és hol?! - értetlenkedett Üg, de amikor felnézett, neki is a torkára forrt a szó. A szemközti ülésen ugyanis ott ült a férfi, akit a szeme láttára pakoltak be alig fél órája a hullaszállítóba. Testes, de nem kövér férfi, öltönyben, túskebőki frizurával, nagy, sötét napszemüvegben. Láthatóan őket nézte.

—Az előbb ült le oda! - mondta Viki, s bár nem volt éppen gyáva nő, falfehéren virított az arca az ijedtségtől. Pedig nem valami félhomályos, lidérces helyen voltak, éjfélkor, egyedül, hanem délután két óra tájt, a zsúfolt íventhali metróban.

Namármost, Üg nem félt a kísértetektől, főleg mert nem is hitt bennük. Nem tartotta elképzelhetőnek, hogy a halott csak úgy sétálikálhasson íventhalban. Vagyis, levonva a megfelelő

következtetést, arra gondolt hogy az illető személy nyilvánvalóan él. Másképp, ugye, hogy ülhett volna le ide velük szembe?!

Elhatározta, hogy felelősségre vonja az ízetlen tréfaért, s egyáltalán, elbeszélget vele bizonyos dolgokról. Felállt és odalépett hozzá.

—Idefigyeljen uram! - harsogta túl a metró motorjának a zaját, s már épp készült rá hogy a kezét a vállára tegye a nagyobb nyomaték kedvéért, amikor a földalatti fékezni kezdett, s a szemüveges úr előredőlt. Szemüvege leesett az orráról, ő maga pedig végigterült a két ülésor között a padlón. Halott volt.

Most sem érdemes részletezni a következő pár perc eseményeit. A korábban leírt címszavak legfeljebb azzal egészíthetők ki, hogy valaki ostoba még a vészféket is meghúzta, teljesen fölöslegesen, mert a metró úgyis egy állomás területén időzött, ráadásul ha mégis az alagút közepén állítják meg, hogyan ért volna el a helyszínre az orvos?!

Ugyanaz a fiatal rendőr vezette a helyszínelő csoportot, aki az éttermi esetről is kint volt. Elismerően nézett Ügre.

—Micsoda rendkívüli tehetség! Ily rövid időn belül két hullát is találni – ez már aztán teljesítmény!

—Hm, no igen, valóban...! - szerénykedett Üg. —Pedig még csak nem is kerestem őket! - mondta, habár egyre kevésbé hitte hogy véletlen volna ez a pechszéria. Bár hogy mire megy ki az ügy, arról még fogalma sem volt. Mindenesetre nem tetszett neki a dolog.

Odavezette a hullához az őrmestert.

—Megismeri? Nem ezt pakolták be a fekete kocsiba az imént?

Látta hogy az is megdöbbsent.

—Nos, a hasonlóság valóban feltűnő! - simogatta meg töprengően az állát. —De természetesen nem lehet ugyanaz az ember. Talán valami rokona.

Az orvosi vizsgálat szerint ez az úr is szívinfarktusban halt meg.

Üg csodálkozott rajta hogy akkor nem vették őket őrizetbe. Egyáltalán nem lett volna csodálatos dolog - hiszen ha rövid időn belül két hulla is felbukkan valaki mellett, amik ráadásul ugyanúgy néznek ki, az enyhén szólva is gyanús. Üg komolyan kezdett gondolkodni azon, hogy felhívja ügyvédnőjét, Piká asszonyt, aki nem hiába kapta nevét az ókori rilgent pókis-tennőről, mindig be tudta hálózni szavaival és körmönfont érveivel az esküdteket. Nemegy rázós ügyben segített már Ügnek. Most azonban nem volt rá szükség, hazaengedték, csak felírták az adatait.

Az ajtó előtt így szólt Vikihez:

—Na, most már aztán csak az kell, hogy a hűtőszekrényben is egy hullát találjunk!

—Undok vagy, Üg! Szadista! Hogy is mehettem hozzá egy ilyen érzéketlen, lélektelen, idétlen tuskóhoz! Élvezed hogy rémítgetsz?!

—Nem, dehogy! - visszakozott Üg gyorsan. —Félreértesz! Nem érted a tréfát! Én csak...

De felesége durcásan felszegte az állát, és bemasírozott a lakásba.

—Tudd meg hogy azért sem félek! Nem én! - azzal a hűtőhöz lépett.

Jó nagy hűtőjük volt, szerettek bespejzolni előre, hosszabb időre. Most Viki nagy lendülettel kitárta az ajtót, talán azért hogy valami csemegét vegyen elő belőle.

S ekkor a hűtőből nagy csattanással kizuhant a padlóra – egy véres, nyers húsdarab.

Viki nagyot sikoltott.

—Csak a karaj, drágám, ne izgulj! - vigasztalta Üg. —Rosszul tetted fel a polcra, s most a rángatásodtól lepottyant! - s erre mindketten elkezdtek nevetni, felszabadultan, jókedvűen. Feloldódott végre a feszültség.

Nem, hulla nem került elő a hűtőből.

A hulla máshonnan került elő.

Amikor Viki kinyitotta a ruhásszekrényt, nagy robajjal a szőnyegre esett egy emberi test. Öltönyt viselt, haja túskebőkire volt nyírva, s orrán sötét napszemüveget viselt, mely azonban a földrezuhanáskor összetört.

Persze ezzel is szívinfarktus végzett. Legalábbis nem találtak külsérelmi nyomot a testén.

Meglepődni ugyan meglepődtek a furcsa eseten, de a rémület távol állt tőlük. Csodálatos lény az ember: mindenhez hozzá tud szokni.

Egy ideig csak nézték a hullát, majd Üg így szólt:

—Na én megyek és telefonálok a rendőrségnek!

—Süket. - felelte lakonikusan Viki.

—Ki süket? Én? Vagy a rendőrség?

—A telefon süket. Valahol beáztak a kábelek tegnap este.

—Ja vagy úgy! Akkor lemegyek a sarki fürkhéhez.

—Csak nem akarsz engem itthagyni egy hullával?!

—Csak nem félsz tőle?

—Ha itt vagy velem akkor nem. De hogy egyedül...! Azt már nem!

—Miért, mi történhet?

—Mit tudom én! Akármi! Felkel és elmászik! Már kétszer megszökött. Különösen vonzódik hozzánk! Ez egy renitens hulla. Utánunk jön újra és újra! Ez egy makacs halott.

—Jó, akkor telefonálj te, én meg vigyázok rá.

—Isten ments! Ez még képes és a fürkhébe is utánam jön!

—Az előbb még nem féltél. Mi történt veled?

—Hát... tudod egyedül félek csak. Benned bízom, drágám! Te a múltkor is kiszabadítottál, amikor elraboltak!

Nagy zöld szemével tanácstalanul nézett a férfira. Olyan volt most Üg nagyhangú, rámenős felesége, mint egy ijedt gyerek.

—Jól van, telefonáljunk akkor együtt! - szólt Üg, és átölelte. Megsimogatta hosszú fekete haját hogy megnyugodjon. Általában azt kívánta, bár minél többször lenne őt alkalma nyugtatgatni. Arra gondolt, lehet hogy egy perverz disznó, de akkor is nagyon jólesik eljátszani mellette a hős lovag szerepét. —Bezárjuk a lakás ajtaját, úgy biztos nem szökik el! Idáig úgy néz ki hogy csak a hullaszállítókat nem kedveli!

A sarki fürkhéből felhívta Xár rendőrfőhadnagyot, régi barátját. Volt néhány közös ügyük, jól ismerték egymást. Azt is Ügnek köszönhette, hogy hadnagyból főhadnaggyá léptették elő. Ez még az Alvéa városi szex-rabszolgák ügyében történt, amit ugyan Üg oldott meg, de átengedte neki a dicsőséget.¹ Igazság szerint nem is igen kívánczozott a reflektorfénybe, mert a módszerei eléggé... hát, szóval rámenősek voltak.

—Üdv, Xár! - köszöntötte.

—Néked is, Üg! - köszöntötte hősünket Xár is. —Mi a baj?

—Hogy ennek az embernek micsoda esze van! Rögtön tudja hogy ha én hívom, akkor valami nincs rendben! - gondolta Üg.

—Tudod barátom - válaszolta - baj nincs, csak egy hulla, de az nem akar leszállni rólam. Időnként feltűnik metrón, étteremben, most éppen a lakásomon tartózkodik.

—Egy micsoda?! - kérdezte ijedten.

—Egy hulla. Tetem. De rendkívül makacs. Jó lenne ha elszállítanátok. De most már végleg!

—Ember, miért kellett megölnöd?! Nem tudtad volna leszerelni másképp?!

—Félreértesz, ez a hulla nem az én termésem! Semmi köze a testőri munkámhoz. Egyszerűen csak magánlaksértést követett el, betoppant a lakásomba, ráadásul pont a ruhásszekrénybe, a kedvenc öltönyeim közé. Szóval ártatlan vagyok!

—Huh! - fújt egyet barátja. —Ott leszek! Magam vezetem a helyszínelést! De ne nyúlj semmihez!

—Viccelsz? - kérdezte tőle Üg, és figyelmeztetni akarta profi mivoltára, de Xár már addigra letette a kagylót.

Üg és Viki visszatértek lakásukra.

Üg félig-meddig számított rá hogy a hullát nem találja a helyén. A csuda tudja mitől támadt ilyen irracionális érzése! Mindenesetre tévedett. A hulla egy tapodtat sem mozdult. Az egész-

¹ Ez az eset a **Szex-rabszolgák** című novellában van részletesen leírva.

ben csak az volt a furcsa, hogy amíg ő békésen heverészett a szőnyegen, aközben valahogy sikerült tökéletesen feltúrnia a dolgozósobáját.

Pillanatnyilag azonban nem törődött ezzel Üg. Ő már akkor kicsire nem nézett. Örült hogy ott van a helyén. Sose hitte volna hogy ember így tudjon örülni egy hullának! Szinte régi ismerősként üdvözölte. Na ja, szegény ember apró örömei!

Látva a rendetlenséget a szobában, Viki is eltátotta a száját.

—Ezt ki csinálta? A hulla?

—Hát, aktív a fickó az biztos! Nem hagy kihasználatlanul egy percet sem! Szerencsére nemso-kára itt lesz a helyszínelő csoport és elszállítják.

Mindenesetre alaposan körülnézett a lakásban. Egyik nagy jellembeli fogyatékosága volt ugyanis Ügnek, hogy nem rejtezett benne túl sok érzék a misztikához. Arra gondolt, ha esetleg mégsem a hulla túrta össze a cuccait hanem más, akkor az illető talán még most is itt tartózkodik. De senkit sem talált.

Alig tíz perc múlva be is futott barátja a rendőrökkel. Míg a fiúk a dolgukat végezték, ő leült barátainkkal szemben a konyhába, s Üg és Viki elmesélt neki mindent.

—Nos, ha a véleményemet kérditek - kezdte Xár főhadnagy úr - szerencsére semmi szörnyű nem történt!

—Semmi szörnyű?! - kezdte az ellenkezést vésztjóslo nyugalommal Viki, ám Üg megnyugtatóan tette rá tenyerét a karjára.

—Semmi. Igazán semmi ok a nyugtalanságra! - válaszolta Xár, és Üg meg mert volna esküdni rá, hogy valóban megnyugtatóan mosolygott! Sőt, megkönnyebbülten!

—Á, persze, semmi baj! - fújt egyet dühösen Viki. —Semmi különös! Csak egy hulla, aki időnként elmászkál világot látni!

—Minden bizonnyal nem egy, hanem három holttestről van szó! A másik kettő, ezt lefogadom, a hullaház mélyhűtőjében lapul, ahová ez is kerül nemsokára! Ennek egyébként úgyis utána-nézek mindjárt ahogy itt végeztem, habár az eredményben nem kételkedem.

—Annál furcsábban vélekedsz! Ha nem egy, de három hulláról van szó, akkor csak még komolyabb az ügy! Nekem nem tetszik ez a gyilkosságsorozat!

Feleségével kivételesen most Üg maga is egyetértett.

—Ugyan, méghogy gyilkosságsorozat! - legyintett Xár. —Szó sincs itt ilyesmiről. Minden igen könnyen megmagyarázható. Amíg ugyanis nincs hulla, nincs gyilkosság sem! Én pedig egyelő-re csak holttestekről tudok, hullákról nem.

—Ugyanis - emelte fel mutatóujját fontoskodva - a két szó bár rokonértelmű, mégsem ugyan-az, legalábbis a rendőrségi zsargonban. Hullának mi csak azt a holttestet nevezzük, ami erő-szakos halált szenvedett el. Ezekkel pedig szívinfarktus végzett, ami a mai rohanó világunkban meglehetősen gyakori eset!

—Jó, az étteremben még hagyján! - felelte Üg. —Egyszer elmegy. De háromszor egy nap?!

—Kétségkívül különös véletlen - de ugyan mi más lenne rá a magyarázat?! Ha nem épp így estek volna meg a dolgok, még azt hinném, bosszúról van szó, valami régi ügyed miatt, de olyan bosszúról nem tudok hogy valaki saját magát öli meg! Ezzel ugyan mit ártana neked? Nem, nem, kérlek! A városbeli két eset, az étteremben és a metróban, pusztá véletlen volt.

—S ez itt, a lakásomon?

—Nos, ez már nagyonis érthető! Ez a szerencsétlen flótás a csomagját a pergamenekkel vélet-lenül a nejed szatyrába tette. Ezért eljött ide hogy megkeresse. Feltúrta a szobát érte, de ezt ti az előző két haláleset miatti izgalmatokban csak a telefonálás után vettétek észre, holott már korábban is fel volt túrva. Szóval, feltúrta, de persze nem találta, hisz elvittétek. Egyre izgatot-tabban kereste. Egészen addig kereste, míg meg nem érkeztek. Ekkor, félve a lelepleződéstől, elrejtőzött a szekrényben. De annyira félt, hogy szívinfarktuszt kapott. Lehet hogy épp akkor kapott infarktuszt, amikor rányitottátok a szekrényajtót, s abban a pillanatban halt meg a ré-mülettől. Szegény!

Bármily fennkölt szavakkal is ecsetelte a kopasz úr megrázó sorsát, Üg nem bírt meghatódni. Minden tisztelete dacára kénytelen volt közölni barátjával, hogy elméletét sületlenségnek tartja. Legfeljebb az áll meg az egészsből, hogy a pofa valóban a pergament kereste.

—Mert hát ha egyenes úton jár, miért nem mondta meg nekünk nyíltan hogy a csomagért jött?

—Félt hogy nem adjátok vissza. Viki maga mondta, hogy az irat nagyon értékes is lehet!

—Hm! Na és miért néz ki mindegyik hullá ugyanúgy?

—Nyilvánvaló hogy nem néznek ki ugyanúgy! Titeket néhány külső hasonlóság tévesztett meg, jelentéktelen, felületes jegyek, no és az hogy mindegyik meghalt.

—Ez valóban döntő hasonlóság! - jegyezte meg Üg epésen. —Persze az sem semmi, hogy valaki ilyen túskeböki frizurához öltönybe öltözik! Furcsa továbbá ez az egész betörés is. Ráért volna erre akkor, ha nem adjuk vissza a holmiját! De ő meg sem próbálta elkérni szépszóval!

—Lehet hogy egy betörés is szerepelt a tervei között. Amíg meg nem állapítjuk a személyazonosságát, nem zárhatjuk ki azt a lehetőséget sem, hogy hivatásos bűnöző volt, s már a pergamenekhez is rablás útján jutott.

—No persze! Minden világos! - felelte Üg. —Az ijedős betörő, aki szívinfarktust kap munka közben! Szakmai ártalom, ugye! Azt is mondhatnánk, munkahelyi baleset végzett vele!

—Nézd, Üg! Tudom hogy most csak gúnyolódsz, de úgy vélem mégis az igazságra tapintottál rá. Akárhogy is, de örülök neki hogy nem kell ügyet csinálni a dologból, úgy értem hogy semmi közötök az eseményekhez. Ha akarod, gyere el te is a hullaházba!

—Rendben. Foglalj le egy helyet a számomra! Nekem ez az ügy bűzlik, és azt hiszem hogy hamarosan szükségem lesz rá.

—Félreértesz! Azt akartam mondani, nézd meg te magad is a hullákat hogy meggyőződj róla, valóban három tetemről van szó, és nem egyről. És fölösleges gúnyolódnod velem, csak segíteni akarok!

—Öregem, azt hogy három a hullá, én is biztosra veszem! Persze elmegyek megnézni őket, hadd lássam mennyire hasonlítanak egymáshoz. Hanem a segítő szándékokról jobb ha nem beszélünk! Nem tudom elhinni hogy akár te magad is komolyan veszed a saját elméletedet!

—Ha nem így lenne, egy csomó kellemetlen zaklatásnak lennétek kitéve. Hidd el, Üg, jobb ha mielőbb elfelejtitek az egészet!

—Részemről rendben is volna, csak nem biztos hogy a halottak is olyan könnyen felejtenek mint én! De rendben van. Látom végeztek is az embereid a munkával. Hát akkor viszlát! Ha lesz valami eredmény, értesítesz, ugye?

—Hogyne. - és kifelé indult az ajtón. —Figyelj csak! Gyere el most rögtön a hullaházba, mit szólsz hozzá?

Üg Vikire nézett, aki bólintott.

—Te nem jössz?

—Valahogy nincs hozzá kedvem!

Üg vállat vont.

—Jó. Én megyek. - és beszállt a rendőrautóba.

A hullákból valóban három volt. Nagyon hasonlítottak egymásra, de azért így egyszerre látva őket mégis fel lehetett fedezni közöttük valami különbséget. Mikor Üg kifelé indult, Xár utána szólt:

—Te Üg!

—Mi az?

—Azért vigyázz magadra!

Üg bólintott, és kilépett az ajtón. S megcsóválta a fejét, mert ez a gondolat járt a fejében:

—Szóval ő maga sem hiszi teljesen az elméletét!

3. fejezet: A maffia színrelép

A HULLAHÁZBÓL VILLAMOSSAL IS mehetett volna Üg csaknem egészen hazáig, ő azonban gyalog tette meg az utat, mert össze akarta szedni a gondolatait. Főleg két téma felől töprengett sokat. Az egyik az volt, vajon a három hullával befejeződött-e az ügy. Remélte hogy igen. De csak remélte, ám nem hitte. Természetesen, mint mindig, most is igaza volt. Sajnos.

A másik téma az volt, miért haltak meg az illetők. Mert erre túl egyszerű lenne az a magyarázat hogy szívinfarktusban. Így gondolkodott Üg:

—Az lehet hogy a halálukat szívinfarktus okozta. De mi okozta a szívinfarktust?! Biztos nem az hogy rámnéztek! Jó hogy éppenséggel nem lehetne talán megmintázni rólam az Eszményi Férfi szobrát, de azért annyira ronda sem vagyok, hogy látványomra bárkit is a szívbaj kerülgessen! Ebben egészen biztos vagyok!

—Hanem akkor mi lehet az igazság? Nézzük csak logikusan a dolgot! Számozzuk be a hullákat felbukkanásuk sorrendjében, hogy mindig tudjuk, kiről beszélünk! Próbáljuk logikai sorrendbe szedni az eseményeket! Kezdjük a dolgot a könnyebbség kedvéért a végén!

—Hulla-3 bemegy a lakásomba. Miért? Mondjuk a pergamenekért. Ez a legvalószínűbb. Persze nem találja, bár felforgatja érte a lakást. Valaki megöli, úgy hogy a halála szívinfarktushoz hasonló legyen. Tehát ez az illető is bement a lakásomba. Nevezzük őt X-nek. Jó ez így?

—Nem! Nem jó! Hiszen mi már ott voltunk, mielőtt felforgatták volna a lakást, akármit mond is Xár! Tehát hulla-3 nem túrhatta össze a holmimat. Azt csak X túrhatta össze. Tehát: Hulla-3 bemegy. X megöli. Jövünk mi. X elrejtí a hullát a szekrénybe, és ő maga is elbújik. Mi elme gyünk. X előjön, feltúrja a lakást, és lelép mielőtt mi visszaérnénk. Ez az! Csak így történhetett. Persze ezekszerint X még hulla-3 jövele előtt tört be hozzánk, csak hogy őt nagyon gyorsan követte hulla-3, olyan gyorsan, hogy már nem túrhatta össze a lakást, mert... Hoppá! Egyáltalán miért ölte meg hulla-hármat? Biztos nem azért mert sértette az esztétikai ízlését a frizurája! Egyik lehetőség hogy azt hitte, a lakás gazdája tért vissza. Ez esetben X közönséges betörő. Ennek ellent mond az, hogy hulla-1 és hulla-2 is meghalt, pontosabban megölte őket valaki, mondjuk éppen X.

—De nem! X nem ölhette meg őket, hiszen ő akkor a lakásomon volt. Vagy mégis? Mert amennyiben a metron végzett hulla-kettővel, s utána rögtön lelépett onnan, még idejében a lakásomhoz érhetett. Ezt bizonyítja az is, hogy ha előbb jön, mert nem ő végez hulla-kettővel, akkor lett volna ideje összetúrnia a cuccomat.

—Persze még mindig nincs magyarázat arra, miért gyilkolja a kopaszokat! Hacsak nem azért, mert a kopaszoknak is és neki is egy dologra fáj a foga: s ez biztos a pergamen! Ha viszont ez így van, akkor már korábban is ismerték egymást, hiszen X nemcsak egy váratlanul betoppa nító idegent ölt meg hulla-3 személyében, hanem valami ismeretlen módon megölte a minket követő hulla-egyet és hulla-kettőt is! Tudta róluk hogy riválisai. Azám, de miért követtek minket? Persze, biztos azért hogy megtudják, hová viszük a kéziratot! De akkor tudják hogy az most Csandrapatinál van!

—Várjunk csak! Ha ezt tudják, akkor miért törtek be mihozzánk?

Sehogy sem akart összeállni a kép. Nagyon úgy nézett ki hogy itt két csoport irtja egymást, a Kopaszok kontra Láthatatlan úr, azaz X, aki esetleg több példányban is létezik, - azaz egyelőre csak a kopaszoknak vannak áldozatai. Bár lehet hogy a másik oldalról is hullanak majd el...

—Mint hulla sok hulla! - gondolta költőien Üg, bár nem volt épp vidám kedve. —Csak a részletek állnának végre össze! Először is, kié volt eredetileg a kézirat - a kopaszoké vagy a másik bandáé? Valamint hogyan került Vikihez?

Lassanként hazaérkezett. Odakint már bealkonyodott. Kinyitotta az ajtót, és belépett. Vikit sehol sem látta.

—No persze! - mosolygott Üg elnézően. —Biztos hogy a szomszédoknál pletykál! Három hulla egy nap - igazán olyan esemény, amely a szóbeszéd tárgya lehet a vénasszonyok körében!

Hirtelen eszébe jutott hogy igazágtalan velük szemben. Végülis Viki igazán nem vénasszony, s mégsem tudja megállni fecsegés nélkül.

—Hja, ilyenek a nők! - állapította meg vállatvonva, s hirtelen eszébe jutott egy ettől teljesen független gondolat: a mai nap is elmúlt anélkül hogy gyógyszerrel vettek volna a kezére.

Nekiállt vacsorát készíteni. Ekkor vette észre hogy az ebédlőasztalon egy üzenet várja.

Még el sem olvasta, de már tudta hogy rossz hír. Ugyanis újságokból kivágott betűkből ragasztották össze egy géppapírra. Így szólt:

—Ha vissza akARod KAPni a FELESÉGEDET, hozd EL a pergament! várunk ma éjFÉLkor A bűdös FORRások és A vasúti töltés közÖtt. MÁSKÉPP MEGHAL!

Aláírás nem volt a papíron.

Azt nem írták az emberrablók hogy ne értesítse a rendőrséget, mert akkor is meghal a felesége. Tudták hogy ezt Üg úgyis tudja. És ő tényleg nem értesítette a rendőrséget. Az eddigi fejleményekből látta hogy profikkal van dolga, akik nem ijednek meg egy kis emberhaláltól. Márpedig Üg szerette az ő drága kis Vikijét. Szerette bizony, akármilyen nagyszájú legyen is ökelme! A hideg futkosott a hátán a gondolatra hogy esetleg baja történhet.

Persze tudta, ha megkapják a pergament, akkor is lehet hogy megölik őt. Mert például láthatta őket. Vagy felismerné a hangjukat, satöbbi - és vérbeli profi nem kockáztat ilyesmit. De Üg tudta magáról hogy ő is profi. Hát majd meglátjuk! Azt mindenesetre elhatározta, hogy elhozza az iratot Csandrapatitól. Hátha meg kell mutatnia nekik. Ha látják hogy nála van, talán óvatlanabbak lesznek, mert elhiszik hogy komolyan gondolja a cserét, s akkor esetleg sikerül kiszabadítani a kezükből Vikit.

Sebesen készülödni kezdett. Átkozta a sorsot, amiért épp most van eltörve két ujj is a kezén. Mit vigyen magával? Valami fegyver biztos jól jön!

Bement a szobába, és elmozdította egy titkos pöcök segítségével a falikárpitot. Amögött volt a trezor. Viki szegény majdnem idegbajt kapott, amikor az első jobban fizető ügye után Üg a teljes összeg háromnegyedéért ezt a mackót vette. Nem tudta megérteni hogy erre szükség van egy házban.

—Te bolond, mit akarsz benne tartani?!

—Hát a pénzünket!

—Mikor lesz nekünk annyi?!

—Nemsokára! - felelte Üg.

—Hülye! - kiáltotta felesége, és elvonult duzzogni.

Való igaz, nem sok pénz pihent a széfben – ám ideális hely volt a vadászpuskának. Ugyanis Ügnek természetesen volt fegyverviselési engedélye, nemcsak mert testőr volt, de azért is mert tagja volt egy vadásztársaságnak.

Sajnos ahogy ezt most megnézte Üg, arca kissé elkomorodott. Nagy jószág volt, félelmetes fegyver a két csövével, távcsöves irányzékka, akkora kaliberrel amivel elefántra is lehetett volna nyugodtan vadászni - de épp ezért már messziről észrevetették volna ha magával viszi. Átkozta magát amiért korábban nem gondolt már pisztolyvásárlásra. De hát nem voltak annyira veszélyes ügyei. Mi a csudát vigyen magával?!

S ekkor isteni ötlete támadt. Felvette a bőrdzsekit, s jó mély belső zsebébe belerejtette nuncsakuját. Nem valami jó fegyver ugyan pisztoly ellen, de a semminél azért többet ér. Nadrágzsebébe egy rugóskést rejtett, két farzsebébe pedig egy-egy bilincset. Jutott hely egy tekercs erős kötélnek is. Ezután a falra esett a pillantása, s gyorsan leemelte onnét kedvencét. Lulmannoli edzőtáborozása alatt kapta egyik barátjától.

Pontosan úgy nézett ki mint egy valódi ókori dafnar kard, de természetesen csak utánzat volt – a valódit csak egy milliomos tudta volna megfizetni. De ez is volt olyan jó acél mint a korabeli, sőt talán még jobb is Üg barátja szerint – mesélt is neki modern edzés módszerekről, ötvözőanyagokról, meg kristályszerkezetekről is - az ausztenit és a martenzit szavakat emlegette, de Üg már nem emlékezett rá hogy ezek mit jelentenek, valami olyasmi rémlett csak neki hogy valamiféle szénatomok állnak így meg úgy a vasatomok között. Igazság szerint nem nagyon figyelt oda a magyarázatra, nem is érdekelte. Lényeg az hogy a karddal pompásan tudott bánni, mert jódarabig kaszkadőrként dolgozott a filmeseknél.

Felkötötte a hüvelyt a dzseki alá, a hátára, ügyelve rá hogy kívülről ne látszódjék. Ezután megnézte magát a tükörben. Egészen közönséges, törvénytisztelő állampolgárnak látszott, senki aki ránéz, nem sejtette volna mi van a ruhája alatt.

Gyorsan bedugott még egyik külső zsebébe egy flakon rovarírtót, azután lerobogott a lépcsőn. Az órájára nézett – fél kilenc volt.

Már a földszinten járt, amikor eszébe jutott hogy szervízbe vitte az autóját!

Nem volt vesztegetni való ideje. Hiszen éjfélre nemcsak a Bűdös Forrásokhoz kell érnie, de még Csandrapati úrhoz is el kell jutnia! Jó, épp nincsen időzavarban, de ha közbejön valami...! És ha az embernek sürgős, mindig közbejön valami. Nincs idő autókölcsönzőhöz szaladgálni.

Az út túloldalán megpillantott egy kisteherautót. Kihúzta a zsebéből a nuncsakut, fém végével betörte az ablakot, kinyitotta az ajtót, és beszállt. Elvágta a megfelelő vezetékeket, összeérintette őket, s már meg is volt a gyújtás. Szerencsére elég jól ismerte az autókat.

Sivító gumikkal lőtt ki a járda mellől, és ahogy csak a forgalomtól tellett, olyan sebesen hajtott Csandrapati lakásához.

Az ajtó csak kilincsre volt becsukva, s belépett rajta. Be kellett mennie, ugyanis a csöngetésre senki nem nyitott ajtót.

Belépett, és rögtön megtorpant a döbbenettől. Csandrapati ugyanis azért nem nyitott neki ajtót, mert halott volt. A foteljában ült, holtan. Vele azonban nem szívinfarktus végzett, hanem egy hosszú nyílvesző, ami mellén keresztül a fotel támlájához szegezte. Mindkét keze a nyílveszőre fonódott, de nem bírta kihúzni a testéből. Így halt meg, a vesszőt markolva, míg tágranyílt, üveges szemében a fájdalom rögzült örökre.

Körülötte a lakás mindenestől feltúrva.

Üg megfordult és elhagyta a szobát. Nem volt itt semmi keresnivalója. Ha itt volt is a kézirat, régés-rég elvitték, s ha mégsem találták meg a gyilkosok, ő is hiába kutatna utána.

Lefelé menet ez a kérdés motoszkált agyában:

—Ki a csuda gyilkol manapság Kaulianában nyíllal?!

A rendőrséget nem értesítette. Úgyis felfedezik hamarosan, s ha ő szól most nekik, csak megakadályozzák éjfélre tervezett találkáját a Bűdös Forrásoknál.

Míg arrafelé robogott, valami terven törte a fejét, amivel legyőzhetné az emberrablókat, akik nyilván többen lesznek. Feltételezte azt is hogy löfegyver lesz náluk, s löfegyver alatt nem feltétlenül íjat értett, habár hozzáértő kezében az is félelmetes gyilkolóeszköz.

—Ha elfognak - töprengett Üg - átkutatnak, elveszik a pergament, s utána megölnek! Van ott elég tó amibe beledobhatnak. S másnap a kotrógép emeli ki a holttestemet. Ami lehet hogy már puhára is főtt addigra... Mert van ott forróvizű forrás is... Nem kellemes alternatíva! Ha ugyan nem szívinfarktus fog végezni velem... Nyilván azt kérik majd hogy mutassam meg, nálam van-e a pergamen. Ha megmutatom, lelőnek. Ha azt mondom hogy nincs nálam, nem engedik el Vikit, és patthelyzetbe kerülök. Egy megoldás van csak: át kell adnom a pergamentekercset – de csak a felét! Azt mondom majd, hogy a másik rész jól el van rejtve, és csak Viki szabadulása után fogják megkapni.

Ez remek tervnek látszott. Csupán egyetlen bökkenője volt: az, hogy Üg a pergamen felének sem volt a birtokában.

Igaz viszont, e bökkenőnek megvolt az a haszna, hogy legalább el sem vehetik tőle.

Nagyjából eddig jutott a töprengésben, mire elérkezett a Bűdös Forrásokhoz. Már messziről érezni lehetett a kénzapot, amiről ez a környék a nevét kapta. Házak nem is épültek errefelé, csak néhány fürdőhely, de a vasúti töltés már jóval előbb a tavak közé kanyargott. Mert kénes tó is volt itt elég, valóságos törendszert húzódott végeláthatatlan messzeségekbe.

Még nem volt éjfél, csak úgy féltizenegy felé járhatott az idő, de Üg úgy sejtette hogy az emberrablók már a helyükön vannak. Igazi profi már jóval a megbeszélt időpont előtt odamegy a találka helyére, nehogy a másik megelőzze és csapdát állítson neki. Üg természetesen jóval távolabb állította le a kocsiját, és gyalog ment a cél felé. Minden lépésére vigyázott. Lehet hogy mégsem profi az ellenség – ha így van, majd ő állít csapdát neki, de valószínűbb hogy alapos emberek, és Üg nem szeretett volna a halak ma esti vacsoráján fogásként szerepelni.

Miután a találka pontos helyéről fogalma sem volt, elindult észak felé a vasúti töltés és a tavak között, óvatosan, mindenre figyelve. A sáv amin végig kellett haladnia, csak alig öt-tíz méter széles lehetett, így könnyen áttekinthette.

Már a törendszer közepe táján haladhatott, és alaposan átkutatott mindent - de úgy látszik mégsem eléggé alaposan.

—Állj csak meg, kisapám! És fel a kezekkel! - hallott egy durva hangot.

Nem lett volna értelme ellenkeznie. Felemelte kezét, és arra nézett, ahonnan a hang jött. Három emberformájú árnyat látott kibontakozni a homályból. Nem csoda hogy nem talált rájuk - a vasúti töltés másik oldaláról lestek errefelé.

—Gyerünk, Gyütüke, motozd meg! - intett az egyik, aki valami ronda, puskához hasonló tárggyal vette célba Ügöt.

A Gyütüke nevű Üg felé fordult, míg a harmadik Üg háta mögé került, és egy pisztollyal kényszerítette mozdulatlanságra. Emiatt aztán Üg nem tehette meg hogy elkapja Gyütükét, és pajzsként használja - így pisztollyal hátulról akármikor főbelőhették volna.

Gyütüke megmotozta. Alapos munkát végzett: elvette a kötelet, bilincseket, rovarírtót, rugós-kést és a nuncsakut is.

—Nuncsaku, mi?! - vigyorgott rosszindulatúan. —Azt hiszed hogy te vagy a nagy hős, mi?! A bajnok?! Hát most ráfáztál, fiacskám! Velünk nem babrálsz ki! Találkoztunk mi már...

—Kuss legyen, Gyütüke! - szólalt meg a puskás. Láthatóan ő volt a főnök. —Megint sokat pofázol! Nála van a pergamen?

—Nincs.

—Hol van? - kérdezte Ügtől.

—Hol van Viki? - kérdezte vissza Üg.

—Add ide a pergament, és megkapod a csajod!

—Előbb látni akarom, él-e.

—Pofikám, te szenilis vagy! Az én kezemben a puska, itt én parancsolok! Te itt nem akarsz, csak remélsz!

—Csak én tudom a csomag helyét.

—Nem baj, majd kiverjük belőled!

Üg vállat vont.

—Azt megteheted. Azt sem kétlem hogy idővel sikerül. De elég szívós vagyok, sokáig fog tartani. S addig jöhet erre akárki is. Mert azért hiába van éjfél, ez mégsem lehetetlen! S a verésbe bele is halhatok! Mert az nem fog olyan egyszerűen menni, védekezni fogok, s le nem löhetsz, mert akkor nincs pergamen! S ha ez a barom - mutatott Gyütükére Üg - rosszul üt meg, abba bizony lehet hogy belehalok! Nem egyszerűbb ha idehozod Vikit hogy lássam? Feltéve persze hogy él még...

—Megüssem, főnök? - kérdezte Gyütüke.

Az nemet intett a fejével. Láthatóan elgondolkodott.

—Mi van akkor ha nem hoztuk el magunkkal?

—Az nagy pech. De maguk profik. Gondolom felkészültek mindenre - talán még arra is hogy betartják a szavukat és valóban tisztességes üzletet kötnek, ha minden kötél szakad!

—Ha idehozzuk, azt fogod követelni, engedjük el, és csak azután fogod megmondani a csomag helyét, mi?!

—Ez csak természetes!

—Hát figyelj ide, kispajtás! Idehozzuk a nődet, de nem engedjük el. Hanem ha nem beszélsz, a szemed láttára végigmegyünk rajta mindhárman, s utána lassanként feldaraboljuk. Minket nem fogsz átejtteni! - azzal intett Gyütükének:

—Hozd ide a csajt! - mire az eltűnt a sötétben.

Ha a pisztolyost küldi el, Üg megpróbálkozott volna a támadással úgy, hogy elkapja Gyütükét, és pajzsnak használja. Igaz, gyatra kis védelmet jelentett volna - akkora kaliberű puska amit a főnök viselt, ekkora távolságból simán átlövi a testét, s utána Üg mellkasát is. Azt pedig Üg maga sem kétlette hogy a mókus nem szívbajos, és ha kell, simán feláldozza a társát az

ügy érdekében. Mégis, míg elhatározza magát, talán nyer egy kis időt. De hát nem így történt, és Gyütükét küldte el.

Kisvártatva vissza is tért a fickó. Az arcát Üg nem láthatta jól a sötétben, de a hangja ijedt volt.

—Főnök, a csaj nincs a kocsiban! Megszökött!

Üg arcára kiült a megkönnyebbült vigyor.

—Micsoda?! - bömbölte a puskás árnyék. —Hát hogyan kötözted őt össze, te marha?!

—Késsel vágták el a kötelét, valaki segített neki!

—Láttál valakit errefelé?! Éjfélkor, a Büdös Forrásoknál?! Te barom, te!

—Nem, nem láttam senkit!

—Tehát nem láttad hogy ki engedte el, igaz? Most sem látod, igaz? Látod? Nem látod? Na látod! Tehát maga szökött meg, s te csak pofázol nekem hülyeségeket segítségről! Pedig te kötözted össze rosszul! Megállj, Gyütüke, ezért még számolunk!

—De főnök...!

—Pofa be! - azzal a puskás Üg felé fordult. —Intézzük el gyorsan ezt a dolgot. A feleséged megszökött, boldog lehetsz! Teljesítsd te is az alkut! Hol a pergamen?

—Honnan tudjam, tényleg él-e a feleségem? Nem láttam őt! Lehet hogy ez csak egy előre megrendezett színjáték a részletekről!

—Nem tudod hogy kikkel szórakozol, haver! - szólt a puskás. —Tudunk mi másképp is tárgyalni! - és Gyütüke felé intett. —Beszéljess el a fejével!

A következő pillanatban iszonyú ütés érte Üg gyomorszáját. Szerencsére számított rá, így megfeszítette rekeszizmát, ahogy az edzéseken tanulta, sőt tanította maga is, mert már többféle önvédelmi stílusból is oktatói fokozatot szerzett. Mindenesetre összegörnyedt, és hangosan nyögött hogy örömet szerezzen nekik.

—Ne, ne! - sikoltotta. —Beszélek!

Ahogy felnézett, épp Gyütüke arcára sütött a Hold. Mély megvetést látott rajta. Nyilván nem várta hogy már egyetlen ütestől kikészül.

—Még hogy sokat kibír! - köpött elé a fickó.

—Halljuk! - vezényelt a puskás.

—Odaadtam az ügyvédemnek megőrzésre!

—Mi a neve?

—Ákipa! - hazudta Üg folyékonyan. Ez a Piká név megfordítása volt, egy „a” hanggal megtoldva, s véletlenül szabályos kaul női név volt.

—Hol lakik?

—Azt nem tudom.

—Hogyan mondtad?! - emelte fel a hangját fenyegetően.

—Esküszöm mindenre! - kiáltotta Üg. —Autóval odatalálok, de az utca nevét nem jegyeztem meg!

—Majd meglátjuk! - szólt Gyütüke, és karját ütésre emelte.

—Nem, ne, kérem! - nyögte Üg, és arcára halálos rémület ült ki. Hátrálni kezdett, de ügyelt rá hogy a pisztolyos felé közeledjék. Tudta hogy az életével játszik, de nem volt más választása. —Kérem ne! Talán mindjárt az eszembe jut! - és töprengve vakarta meg a feje búbját. Másik kezével állát fogta. Olyan feszülten elmélyedő arcot vágott, hogy szobrot kellett volna mintázni róla. Hiába, hasznos ám ha valaki a filmiparban statisztáskodik hosszú esztendőig!

Egy darabig be is vették a trükköt. Üg szándékosan húzta az időt, míg meg nem unták.

Rövid ideig tartott csak a tűrőképességük.

—Te csak bolondozol velem! Nem lesz ez így jó! - szólt Gyütüke, azzal ökölbe szorította a kezét, és újra Üg felé lépett.

—Mindjárt... mindjárt eszembe jut! - kiáltotta Üg rémülten, és újabb két lépést hátrált, s a nagy igyekezettől hogy agyába idézze a címet, már a tarkóját vakarta. Majd keze lecsúszott a gallér mögé, megragadta a kard markolatát, kirántotta, megpördült, s a kirántás lendületét felhasználva már le is sújtott vele a pisztolyos kezére. A borotvaéles penge egy pillanat alatt lemet szette a csuklóját a helyéből, jóformán érezni sem lehetett hogy nem a levegőbe csapott

hanem csontot is metszett a penge. Durva és véres módszer valakinek a lefegyverzésére, de rendkívül célravezető, s végülis az életéről volt szó! Még jó hogy nem jutott az eszközbe motozaskor, hogy Üg esetleg kardot visel a hátán! De hát ők csak a modern fegyverekre számítottak!

A következő pillanatban Gyütüke felé fordult, aki ahelyett hogy elfutott volna, Ügre vetette magát. De vesztére. Mert Üg oldalt lépett, s így ő került a helyébe, őt érte a főnök lövése amit az Ügnek szánt. Ugyanakkor Üg kardja is villant egyet az ezüstös holdfényben, és felmetszette a hasát, szabályosan kibelezte. Védekezni, ugye, muszáj volt, és Üg igazán nem számíthatott arra a szivességre, hogy a főnök hátbalövi a társát!

Ezzel persze még nem volt vége a mókának. Maradt még történet abban a puskában – egy mindenképpen, mert kétcsövű volt, de talán több is. A típusát ilyen távolságról és sötétben lehetetlen volt megállapítani. Üg mindenesetre elhasalt a fűben, és kinyújtott kezével felemelte az ott heverő nuncsakut. Oda dobta le Gyütüke, amikor megmotozta. S ekkor észrevett még valamit közvetlenül maga mellett: a pisztolyt, amit az amputált kezű bandita ejtett el. Ő egyébként ott ült a földön, és üvöltött. Üg nem volt éppen egy érzéketlen lelkű fatuskó, de nem tudta sajnálni. Biztos volt benne hogy szárad néhány címeres gazság a lelkén. Ha ugyan nem egypár hulla! Üg lelki szemei előtt néhány galambszürke öltönyt viselő, túskeböki frizurás úr jelent meg...

Kifeszegette a pisztolyt a gazdátlan csuklóból, és felemelte. Egészen könnyű jószág volt, szinte gyerekjáték. Ráfogta a főnökre és elsütötte. Az összegörnyedt, felüvöltött és a gyomrához kapott. Kisvártatva elterült a földön.

Üg odarohant hozzá, felemelte a puskát, és bedobta a tóba. Nem akart elővigyázatlan lenni. Csak ezután fordult a főnök felé. Meg akarta nézni, kihallgatható állapotban van-e a lövése után.

Legnagyobb megdöbbenésére semmi vérfoltot nem látott a ruháján. Sőt szakadásnyomot sem. Nem találta volna el? De akkor miért agonizál ez?

Megnézte a pisztolyt, ezt a kis jószágot, mert azt hitte, bedöglött, és csak a véletlen műve hogy a főnök is épp akkor kapott gyomorgörcsöt. Óriási meglepetésére csöve belül alig két milliméteres lyukkal rendelkezett!

—Mi a csuda! - töprengett el. —Talán valami kábító lövedék?! Esetleg sűrített levegővel lövik ki? De nem, ahhoz a pisztoly túl kicsi!

A főnök egyébként hamarosan abbahagyta a hulladozást, és megpróbált felugrani hogy elszaladjon. Üg nem volt túl kíméletes vele – egyszerűen herén rúgta. Mikor ismét magához tért, már jobban hajlott az együttműködésre. Különösen akkor lett bőbeszédű, amikor Üg megfenyegette hogy a fejére húz egy nejlonzacskót, s az alá befűjja a teljes flakon rovarírtót. Ekkor kitálalt mindent. Néha ugyan noszogatni kellett még, de azért aránylag folyékonyan beszélt.

A következő történetet hallotta tőle Üg:

Vagy tíz éve, Zassenben, alakult egy szekta. Egy nő vezette. Azt prédikálta, hogy a világot egy istenpár vezeti, egy férfi és egy női isten - s valahány másik isten a világon volt és van, az mind a nemének megfelelő férfi illetve női istenség megtestesülése illetve szimbóluma. Természetesen magáról is azt tanította hogy ő is az istennő egyik testetöltése. Szépszámmal voltak e vallásnak követői, annak ellenére, hogy a hívőknek minden vagyonukról le kellett mondani a szektavezetőnek - az istennőnek - a javára. Ez persze nagy gazemberség, de arrafelé sok hasonló elvű szekta működött és működik, nekik is elnézték a hatóságok.

Azonban a nő egyre komolyabban beleélte magát a szerepébe, s mind kegyetlenebb rendszabályokat foganatosított meg. Hamarosan emberáldozatokról is suttozni kezdtek a környéken. Ekkor már valószínűleg megőrült a nő.

Természetesen erre már felfigyeltek a hatóságok. Az addig történt gazemberségeket el tudta tussolni a szekta, mert temérdek pénze volt, de amikor olyan hírek jutottak a rendőrség fülébe, hogy kisgyermeket kínoznak halálra, embervért isznak az orgiákon, s amelyik férfi engedély nélkül szeretkezik, azt kasztrálják, ha pedig nő követ el efféle kihágást, akkor annak bevarrják ott lent – hát akkor már mégiscsak vizsgálatot indítottak a nő ellen. Ezt már nem lehetett csak úgy eltussolni. Valahogyan azonban megtudta az „istenő” hogy mi készül ellene –

nyilván voltak emberei a rendőrségen is – és még idejében hazatelepült Kaulianába. Merthogy eredetileg innen származott. S annyit elért a pénzével, hogy a kaul hatóságokat nem értesítették az ügyéről a zasseniek, itt tehát szívesen fogadták. Vele jött szektájának néhány oszlopos tagja is, s elhatározták hogy itt újjászervezik a szektát. Mindez néhány hónapja történt.

Nem is lett volna semmi gond, legalábbis egy darabig, ha közbe nem lép a maffia.

Volt ugyanis a nőnek egy régi pergamentekercse, amit pontosan nem tisztázott, homályos körülmények között szerzett, egy zordhegységi útján, ugyanis többször is járt arrafelé ez a derék asszony. Az ügy annyira homályos volt, hogy még a maffia sem tudott fényt deríteni rá, pedig megpróbálta, mert gondolta hogy onnan, ahonnan ez a kézirat előkerült, esetleg beszerezhetne még egypárat. Mert a maffia foglalkozik műkincskereskedelemmel is, úgy bizony! Csak a tudatlanok tekintik a maffiát közönséges bűnszövetkezetnek, gazfickók társaságának. A maffia elsősorban gazdasági vállalkozás, vagyis üzlet. Az igaz hogy nem válogat az eszközökben, de a lényeg az hogy pénzre, haszonra tegyen szert. Nem érdekli ha valami vállalkozás törvénytelen, de egyáltalán nem bánja azt sem ha törvényes, sőt az még sokkal jobb! S kíváncsi volt rá, szerezhete-e törvényes vagy törvénytelen eszközökkel néhány ősi pergament onnan ahonnan ez előkerült. De nem sikerült rájönnie a lelőhelyre. Csak arra jött rá hogy az „istennő” nem volt éppen finnyás, felbukkant körülötte pár hulla, legkevesebb hat, de lehet hogy több is, az egyiket elevenen elégették. De olyan homályos volt az ügy, hogy a maffia sem tudta kideríteni az igazat, pedig nem volt válogatós a módszereket illetően.

Azt azért elhatározták, hogy megszerzik a nőtől a pergameneket, amiknek az értékét jelző szám igen sok nullával irandó. Jó darabig azonban nem volt erre semmi esélyük, a nő ugyanis rendkívüli gonddal vigyázott rá. Ennek oka az volt, hogy lassanként saját maga is hinni kezdett már a saját vallásában, sőt a mágiában is, márpedig a pergameneken különböző mágikus szertartások voltak leírva, melyek azzal foglalkoztak, hogyan hagyhatja el a lélek a testet, s keríthet a hatalmába egy másik - emberi vagy állati - testet. A nő hinni kezdett e tanokban. Egyre jobban kerülgette az öregség, mind több ráncot fedezett fel az arcán, s rögeszméjévé vált hogy hatalmába kerít egy ifjú testet, beleköltözik a lelkével, s így soha nem hal meg, tovább él testről-testre vándorolva. Mindig magánál tartotta a pergameneket. A nő életére pedig fanatikus hűséggel vigyáztak a hívek. Úgy látszott, e feladat teljesítése még a maffiának is lehetetlen. Nemegy maffiózó hagyta ott a fogát a táborban.

Ekkor történt, hogy a nő hazatelepült Kaulianába. Itt már alig volt vele néhány híve. De ami a legfontosabb: a pergameneket nem hozhatta magával, bizonyos műkincsekre vonatkozó törvények miatt. Annak átcsempészését egyik hívére bízta.

A maffia szagot kapott, s az illető nyomába eredt. Ám a fickó átkozottul ügyes volt, s így csak Íventhalban érték utól. Többen követték, sarokba akarták szorítani, de kiszúrta őket. Elmenekülni már nem tudott, s a kéziratot bedugta Viki szatyrába, nehogy a maffia kezébe jusson.

A maffia azért mégiscsak elkapta a szektatagot, persze a csomag akkor már nem volt nála. Kivallatták. A körme alá szúrt tűk végül megoldották a nyelvét, s leírta, hogyan nézett ki az a nő, akinek a szatyrába dugta a pergameneket. Figyelembe véve Viki egzotikus külsejét, nem volt túl nehéz feladat a maffia számára megtudni, hol is lakik.

Csakhogy a szekta sem volt tétlen. Nem bíztak meg teljesen csempészükből, így azt is figyelte egy másik szektatag, s tanúja volt elfogatásának. Értesítette a testvéreket, s kiszabadították társukat, aki elmondta nekik hogy mi a helyzet. Ők is kiderítették hogy hol lakik Viki, s amikor látták hogy elmegy otthonról, kettő utána eredt, egy harmadik pedig felment Üg lakására körülnézni, hátha ott van a pergamen, elvégre csöppet sem volt biztos hogy Üg és felesége magukkal viszik azt.

Üg őszintén csodálkozott a két társaság hatékonyságán. Alig két órát töltöttek otthon azután hogy Viki a boltból hazatért. Ennyi ideig vitatkoztak, s nézegették a kéziratot, majd elmentek Csandrapatihoz. S két óra alatt derítették ki, kicsoda is Viki, és hol lakik! Bámulatos!

A maffia emberei ugyanarra az elhatározásra jutottak, mint ellenfeleik. Hamarosan azonban kiszúrták, hogy nemcsak maguk vadásznak a pergamenre. Nem volt nehéz dolguk, a szektatagok jellegzetes hajviselete miatt. Ráadásul a három ember még testvér is volt, s így rendkívül hasonlítottak egymásra, bár nem voltak egypetűjű ikrek. Elhatározták hogy elteszik őket láb

alól. E nemes célra a legmodernebb fegyverek egyikét használták, az ultrahangpisztolyt. Teljesen zajtalan fegyver, s ha a nagyfrekvenciás ultrahangsugár az agyat vagy a szívet éri, infarktusra emlékeztető halált okoz. Kémeknek, diverzánsoknak ideális fegyver. Egyedüli hiányossága, hogy rendkívül pontosan kell célozni vele, mert ha mellétalál, akkor csak rövid ideig tartó erős rosszullétet okoz, mint most is, mikor Üg a főnököt gyomron lőtte. Ezt a fegyvert a zasseni Védelmi Minisztérium kísérletezte ki nem is olyan rég, de a maffia, kapcsolatai révén, már beszerezte néhány példányban.

Míg tehát Üg és Viki hazafelé tartottak Csandrapatitól, ők szépen kinyírták a két Ernor fivért, s várták hogy hazaérve elkapják Ügöt és Vikit. Tudták persze hogy a pergamen lehet hogy Csandrapatinál van, de előbb meg akarták nézni, nincs-e náluk - ezt a lehetőséget valószínűbbnek tartották.

Míg Ügék távol voltak, egyik társuk felment a lakásba, távollétükben átkutatni azt. Munkájában megzavarta a harmadik Ernor fivér, akit megölt, és hulláját a szekrénybe rejtette. Üg és Viki majdnem rajtakapta, ő azonban elrejtőzött időben, még hozzá zseniálisan egyszerű módon: beállt a hulla mögé a ruhásszekrénybe. Tudta hogy itt akkor sem fedezik fel, ha kinyitják a szekrényt, mert akkor a hullára figyel majd mindenki. Így is történt. Amint Viki kinyitotta a szekrényt, ő hátulról meglökte a hullát, az kiesett, Viki sikított, a hullát bámulta a padlón, ő pedig behúzódott a szekrény mélyébe. Ki gondolná hogy egy szekrényben két ember van - egy hulla és egy élő? Biztos lehetett abban, akárhogy felforgatjuk is a lakást, gyilkost keresve, a szekrénybe, ahonnan a hulla került elő, oda nem fog senki benézni.

Két társa már épp készült Ügnél látogatást tenni, amikor elmentek otthonról, és az utcán mégsem akartak feltűnést kelteni. Addig X úr is előjött a szekrényből, végigkutatta a lakást, persze semmit sem talált. Álkulcs segítségével távozott. Jöttek a rendőrök, azután elmentek, velük ment Üg is, mire jöttek a maffia emberei, és elvitték Vikit.

Eddig volt a történet.

—Hát Csandrapati? - kérdezte Üg.

—Nem tudom miről beszélsz. Ha arról az alakról akinél délután voltatok, oda nem mentünk el. Mi a fenének vacakoltunk volna vele? Ha nála az anyag, úgylis elkéred tőle és hozod ide a feleségedért, nem? Legalábbis így gondoltuk.

Bár a levágott csuklójú maffiózó már a beszélgetés kezdetekor elájult, azért Üg mégis úgy érezte, jobb lesz mielőbb továbbállni innét. Végülis korábban elég hangosan üvöltött, s a puskalövés is messzire hallatszott el. Azért valamit még megkérdezett:

—Mi az „istennő” neve? És hol van ennek a szektának a bázisa, főhadiszállása, telephelye, vagy akárhogy nevezik? Ne is mondd hogy nem tudod, úgyszem hiszem el!

—Miért ne mondanám? Nem a barátaim! - válaszolta. —A vezetőjüket úgy hívják hogy Zdiha Zsaton, mert trogg anyja után ő is trogg nevet kapott. Ez annyit jelent kaulul hogy Viharos Égbolt.

Ezután megadta egy külvárosi villa címét is.

—Ha hazudtál, visszajövök! - figyelmeztette őt Üg, majd jobb csuklóját hozzabilincselte bal bokájához hátulról, és otthagya. Összeszedte a dolgait, az ultrahangpisztolyt is zsebrevágta, elvégre jó ha van az embernek ilyesmije, s visszasietett kocsijához. Hazahajtott.

Csak alig-alig remélte hogy Vikit otthon találja. Ha ugyanis az elmélete helyes, akkor nem kiszabadult vagy kiszabadították, hanem elrabolták az elrablóktól. Mert az ugye logikátlan vagy nem éppen valószínű, hogy egy békés polgár pont akkor jár arra éjfélkor a sötétben amikor Viki ott fekszik összekötözve az autóban, s van is nála kés, meg elég bátorság a szívében, hogy kiszabadítsa?

—Nyilván követték a szektatagok a maffiafiúkat, és megszerezték maguknak az értékes túszt, hogy majd aztán ők is megzsaroljanak engem, ha túlélem a maffiával való találkám! - gondolta Üg. És azt kívánta, bárcsak tévedne.

De megint igaza lett. Sajnos. Vikit nem találta otthon.

4. fejezet: A Dzsohok Anyja

A VILLÁHOZ HAMAR ODAÉRT ÜG. Útközben azon gondolkodott, hány évre csukhatják le emberölés és kézlevágás - csonkítás - miatt. Remélte hogy ügyvédje, a kiváló jogásznő, az időközben már nem csak Íventhalban hírnevet szerzett Piká megszerzi számára a felmentő ítéletet. Végülis elrabolták a feleségét - erre bizonyíték a levél is - és az életére törtek. Mindenesetre úgy vélte, sokat nem veszthet azzal, ha most egy kis magánlaksértéssel is megfűszerezi bűnlajstromát. Kizárólag a cél érdekében, persze. A cél természetesen Viki kiszabadítása. Igazán kellemetlen tudat volt a számára, hogy hön szeretett felesége egy örült asszony kezében van!

Visszagondolt az alvéai szex-rabszolgák ügyére, amikor megismerte Vikit. Ő volt első ügyfele. Odzsár „úr”, a szexrabszolga-tartó tizenegy év szigorított fegyházbüntetést kapott, társai pedig öt és hat év közötti fegyházat. Üg szerint túl enyhe volt az ítélet, annak ellenére hogy még idejében mentette meg Vikit. De hát Viki húga, Tiki mégiscsak miattuk halt meg! Címeres gazemberek voltak. Mégis, ha összehasonlítja tetteiket a Zdiha Zsaton hölgyeménnyről hallott dolgokkal, úgy vélte az „istennő” legalább kétszáz évre számíthat.

—Ennek nemhiába jelenti a neve azt hogy Viharos Égbolt, dúlhat is vihar a fejében jócskán! - gondolta.

Jóval a villa előtt megállította a kocsit, s gyalog tette meg a maradék utat. A magánlaksértés lehetséges módzatai felől töprengett, s végül a legegyszerűbbet választotta: átugrott a kerítésen. Tudta persze hogy ez nem vall túl nagy fantáziára, ötletességre, ellenben kétségkívül a leggyorsabb módszer. Remélte, nincs komoly riasztóberendezésük, infrasorompó, rezgésérzékelő, súlykapcsoló, s a többi leleményes kis elektromos műtyűr, amit az emberiség határtalan felebaráti szeretetében azért fejlesztett ki s gyárt áldozatos munkával, hogy bárki megvédhesse magát forrón szeretett embertársai nem kívánt zaklatásától.

A bokrok mögött lehajolva lopakodott a ház felé. Nagy, háromemeletes épület volt ez, s nem éppen szívrepeső örömmel gondolt rá, mily roppant nehézségeknek néz elébe, ha észrevétlenül akarja átkutatni ezt Vikit keresve. S erre öt óra sem áll rendelkezésére, mert hajnalban már túl világos van, sőt ezen a szélességi körön a hajnal néhány percig sem tart, egykettőre kivilágosodik!

Amint egy nagyobb nyílt részen surrant át, hangot hallott balról. Valahogy úgy hangzott, mintha valaki olyasmit mondana hogy „csing cseng csüng”, amit ugyan nem értett, de a hangzásából arra következtetett hogy valószínűleg jicseni nyelven van. Villámgyorsan meglapult a bozót rejtekében. Nem szívesen verekedett volna jicseniekkel! Azok híresek arról hogy szinte az anyatejjel szívják magukba a legkülönbözőbb ritka fogásokat, náluk ez nemzeti sportnak számít. Ráadásul neki két ujja törött is! És ezek ketten vannak, azt jól látta. De hogy a fenébe kerülnek ide jicseniek?! Jicsen, az Tlaxán másik oldalán van!

Sajnos ahogy kinézett a bokor mögül, látta hogy a két jicseni ör nagyonis észrevette őt, mert feléje közelednek, s ugyancsak figyelmesen vizsgálják át az útbaeső bokrokat. Nyilván az „istennő” testőrei voltak. Üg megállapította hogy rosszul áll a szénája. Egykettőre ideérnek, s felfedezik, elmenekülni pedig nem tud, amint feláll vagy mozogni próbál, lelepleződik, mert nagyon alacsonyak a bokrok.

Három lehetősége volt: elbújik, elmenekül vagy megküzd velük. Elbújni jobban nem tud. Megküzdni, hát így törött ujjakkal, jicseniek, főleg két jicseni ellen, ezt sem szívesen tette volna. Elmenekülni sem tud, biztos van fegyver náluk és utánalőnének. Ezért aztán egy negyedik megoldást választott.

Felállt, és a lehető legtermészetesebb, legnyugodtabb járással feléjük indult. Erre nem számítottak. Ilyesmit, ugye, csak becsületes ember művel, akinek nincs titkolni valója.

—Te vagy ki? - kérdezte az egyik rossz kaulsággal, amikor úgy két lépésre közelítette meg őt Üg, és nagyon erősen figyelt hősünk minden mozdulatára, de Üg hanyagul lóbálta kezét teste mellett, és fegyvertelennek látszott.

Üg válaszolt is nekik - de szándékosan nem kaul, hanem zozó nyelven. Egészen biztos volt benne hogy a két jicseni nem tanulta meg a már csak kevés ember által beszélt zozó nyelvet, amit ő is csak azért tanult meg mert náluk hagyomány volt a családban az ősi nyelv ismerete,

és apja csakis így volt hajlandó beszélni vele gyerekkorában, hogy a fia is megtanulja azt, habár csöppet sem volt vadember, s ezen kívül még négy másik nyelvet is beszélt folyékonyan, a kaulról nem is szólva. Márpedig Üg feltétlenül olyan nyelven akart most szólani, amit ezek nem ismernek, s mennyivel könnyebb egy létező nyelven beszélni, mint halandzsázní! Így szólt hát: —*Ocsnyogdozsong cucudozsor Makaralla Üg Zsongordocsonga! Gabralla nyagda nyogdor cücürgye burungdur! Kukumu, kukumu!* - és Üg olyan kétségbeesett arcot vágott, amilyent csak tudott, és egyre csak arrafelé mutogatott a kezével, amerre a sötétben a villa kapuját sejtette.

A két jicseni tanácstalanul nézett össze. Nemcsak mert semmit nem értettek Üg szövegeléséből, de ilyesmire igazán nem számítottak. Ha illetéktelen behatolóval találkoznak, fel lehetnek készülve rá hogy az megpróbál elbújni, megtámadja őket vagy menekülni próbál - de arra hogy eléjük megy, értetlenül hablatyol valamit és kétségbeesetten a kapu felé mutogat, hát ilyen esetük még nem volt!

Üg pedig folytatta. Mindigis kiváló volt a fantáziája.

—*Bucur nyogdor nyötter szusunygda ocsnyogdozsong zsandar zsen zsúba zsámi boronyok kukumu arral larral sámi zsámi! Kukumu, kukumu!* - és egyre csak a kapu felé mutogatott, majd meg is indult arra, és kezével integetett a két jicseninek türelmetlenül. —*Kukumu, kukumu!*

A két őrnek most már fogalma sem volt róla hogy mi ez az egész, bizonyára nem tudták mi az hogy „kukumu”. Hát igen, aki nem tud zozóul, az Üg viselkedését látva arra következtethetett, hogy valami nagy baj van a kapunál, és őket hívja, és a „kukumu” olyasmit jelent mondjuk hogy gyorsan, pedig az zozó nyelven annyit tett csak hogy „te hülye”.

És Üg most már futni is kezdett a kapu felé, mire az örök utánaeredtek, kiabáltak is neki, biztos azt hogy álljon meg, de nem löttek utána, mert Üg nem futott olyan gyorsan, sőt egyre másra visszafordult, integetett nekik hogy kövesék, és kiabálta az ő kukumuját. S az örök egyre gyorsabban futottak hogy utólérjék, s ez sikerült is nekik, mert Üg hirtelen megállt, szembefordult velük, előkapta zsebéből a rovarirtós palackot, és szembespriccelte mindkettőt. Míg elvakultan tántorogtak, fejbecsapta őket, összekötözte kezüket-lábukat, és betuszkolta egy bokor tövébe, az árnyékba öntudatlan testüket.

Arra gondolt, milyen igazuk van azoknak, akik a nyelvtanulást szorgalmazzák. Az ember soha nem tudhatja, mikor jön jól, ha tud akár egy olyan nyelvet is, amit senki más nem ismer a környezetében! Persze, tudta azt is hogy csodálatos intelligenciája más módon is segítette a győzelem kivívásában: ezek a testőrök az égvilágon mindenféle fegyver ellen tanultak védekezést, de rovarirtós támadásra nem lehetettek elkészülve. Eddigi hosszas praxisuk során még bizonyára nem fordult elő hogy valaki bogárnak nézte volna őket. Üg félelmetes logikája segítségével erre már a legelején rájött, és eszerint cselekedett.

A ház bejáratához lopakodott. Nyitva volt, hát belépett. Egy folyosóra jutott, ami ki volt világítva. Nem örült a fénynek. Tőle jobbra és balra több ajtót látott. Sorra próbálgatta kinyitni őket, de nem nyíltak. Már a folyosó közepe táján járt, mikor szemből, egy keresztfolyosóról valaki befordult erre a folyosóra, és elindult vele szemben. Egyszerűen lehetetlen volt elbújni valahova. Nyilvánvaló volt hogy ezt az embert is le kell ütni hogy így kivonja a forgalomból.

Azonban amikor közelebb ért s felismerhetővé vált az arca, Üg lába a földbe gyökerezett a rémülettől, és elfeledkezett a cselekvésről. Az illető ugyanis nem volt más mint Viki!

Jogos a kérdés, mi a rémületes abban ha végre megtalálja Üg a feleségét, amikor éppen érte jött? Inkább örülnie kéne neki!

Hát igen, az első pillanatban Üg szívét is a váratlan öröm boldog hullámai öntötték el, főleg azért, mert végre meggyőződhetett róla hogy Viki egyáltalán él. Csakhogy utána, amint Viki közelebb ért, meglátta a szemét!

Az ő szép, ferde, zöld macskaszeme volt, nem történt vele semmi baj, – de valami iszonytató tompaság ült benne. S ami még ennél is szörnyűbb volt: nem ismerte meg Ügöt! Őt, a férjét, szerelmesét! Ott jött a folyosón vele szemben, és nem ismerte meg! Pedig többször is ránézett. Haja ziláltnan omlott a vállára, és szemében az örület minden értelmet kioltott.

Üg el sem hitte amit lát. Ez nem lehet igaz! Utánafordult, s miután Viki elhaladt mellette, így szólt hozzá:

—Viki! Viki drágám!

De Viki nem figyelt a szavaira, csak ment tovább a folyosón.

Üg utánasietett, s kezét a vállára tette.

—Kedvesem! Rosszul érzed magadat?

Viki lerázta a válláról a kezét, és ment tovább.

Üg nem tudta mitévő legyen. Elvigye erőszakkal, vagy próbálja meg még valahogy magáhoztéríteni? Ám nem volt ideje cselekvésre, sőt töprengésre sem. Mögötte ugyanis eszelős kacaj harsant fel.

Megfordult, s vagy hat „kopasz” állt a folyosón, vele szemben. Mindegyikük óriási íjat tartott a kezében. A nyílvevesszők Ügre szegeződtek. Üg mégis hátraperdült hogy kirohanjon a házból, de ekkor a bejárat melletti ajtó is kinyílt, s azon is íjászok léptek ki. Így hát tökéletes csapdába esett.

Azon íjászok között akiket először vett észre, állt egy középkorúnál kissé éltesebb nő is, aki nem viselt fegyvert. Elégedetten vigyorgott ahogy Ügre nézett. Azután megszólalt. Megismerte a hangját: ő kacagott az előbb olyan eszelősen fel, hogy a hideg futkosott Üg hátán.

—Megérte a pénzt a riasztórendszer, valóban! Elkaptuk, úgy bizony! - azzal intett az egyik szektatagnak:

—Kötd össze és vigyed a szobámba!

—Parancsodra, nagytiszteletű istennő! - válaszolta az.

Üg gúzsbakötötték Ügöt, hogy hősünk moccanni sem bírt, majd két izmos szektatag fel-emelte, s egy földszinti szobába vitte. Ott aztán lerakták egy székre. Nemsokára bejött a nő is, és diadalittasan állt meg fölötte.

—Okos ember vagy, az biztos! Másképp nem jártál volna túl a maffia embereinek az eszén! Okos, bizony! Csak az a baj hogy túl okos vagy. S a túl okos emberek előbb-utóbb rajtavesz-tenek, mert túl nagy fába vágják a fejszéküket. Ez történt most veled is!

Üg nem szándékozott filozófiai vitába bocsátkozni egy örülttel.

—Hol van most Viki? - kérdezte, rátérve a lényegre. —Mit műveltél vele?

—Megöltem! - mosolyogta.

—Mit csináltál?! - feszültek meg Üg izmai, és fel akart ugrani a helyéről, de a kötelékei nem engedték.

—Nyugi, nyugi! - csitította a nő. —Biológiailag él még. Csak a lelkét pusztítottam el.

Leült Üggel szemben egy székre, és szadista élvezettel figyelte Üg rémült arcát.

—Ha jól viselkedsz, szépfiú, még élvezheted párszor a feleségedet. Tetszel nekem! Ez a test amit viselek már öreg – eldobom hát, és beköltözöm a nejedébe! Azután, ha akarod, a tied lesz! Négerrel még úgysem voltam!

—Maga örült!

—Mit tudsz te az örületről, kölyök! - fújt megvetően. —Ha az a sok hülye a világban normális, akkor szívesen vállalom az örült címkét! - azzal felállt, két karját szinpadiasan kitárta, arcát az ég, azaz inkább a mennyezet felé fordította, s így kiáltott:

—Lehet hogy örült vagyok, de ha van szent örület, akkor az enyém az! Lelkiállapotom a tapasztalatszerzés új forrása, mely által a világ megismerés-óceánjai gazdagodnak!

A ripacskodás után visszaereszkedett a székbe, majd Üg arcába nézett. Kíváncsian leste a hatást. A látvánnyal nem lehetett megelégedve, ezt már pillantása is elárulta. Üg magához ragadta a kezdeményezést.

—Mondja Zdiha kisasszony, nem árulná el, tulajdonképpen mit művelt a feleséggel?

—Nem, nem árulnám el! S ne szólíts ezen a néven, nem tetszik! Sokkal szebb ha kaulul szólítasz, úgy hogy Viharos Égbolt! Imádom a vihart! Én nem azért jöttem el erre a földre hogy békét hozzak, hanem hogy vihart, elsöpörjek mindent ami régi és ósdi! S ha mégis rövid nevet akarsz, mondd azt hogy Égbolt, ez híven kifejezi mennyire felette állok a tudatlan, anyagba süllyedt, minden lelki nemesség nélküli hitvány tömegnek!

—Kimondom inkább a teljes nevet, azt hogy Viharos Égbolt, mert magam is úgy vélem hogy illik rád: nem is csoda hogy szereti a vihart az, akinek az elméjében is vihar dúl!

A nő dühbe jött, szemei valósággal szikrákat hánytak.

—Ostoba! Hogy mersz velem gúnyolódni amikor a hatalmamban vagy?!

—Az a helyzet hogy nem félek a haláltól. Elhiheti! Ha félnék, nem mentem volna el a találkára sem a maffia embereivel!

—Elhiszem, de ha felidegesítesz, nem is az lesz a sorsod amit képzelsz! Hanem ami a feleségeddel történt! Ha rossz kisfiú leszel - suttogta - dzsohot csinálunk belőled!

Üg hátán végigfutott a hideg. A nő is észrevette hogy iménti szavai nem voltak hatástalanok, s elégedetten mosolygott.

—Dzsohot?!

—Dzsohot. Remélem tudod hogy mi az! A régi legendák szerint az a Kajjám nevű varázsló képes volt halottakat látszatéletre kelteni, s azok hűen szolgálták, engedelmeskedtek akarátának, nem gondolkodtak, nem ellenkeztek, csak tették a dolgukat! Nos, nekem van egy házi varázslóm. Különbem majdnem rokonok vagytok, mert ő is néger. Csak nem olyan bikaerős mint te. Egy fiatal néger srác. Fiatal mondom, de a dzsohkészítéshez remekül ért! Persze nem olyan jó varázsló mint a legendák Kajjámja. Halottat nem tud feléleszteni. De azért ha valaki él, el tudja érni hogy dzsohhá váljon!

—De hát dzsohok nem léteznek!

—Dehogynem! Ez az egésznek a titka! - azzal az íróasztal fiókjából előhúzott egy injekciós fecskendőt, ami félig volt tele valami zavaros löttyel.

—Amint látod, nincs ebben semmi misztikus! Akinek ezt beadjuk - suttogta elmerengve - lélek nélküli bábbá változik, és fenntartás nélkül teljesít mindent, amit csak parancsolunk neki! Segítségével én lettem a Dzsohok Anyja! Illik e cím egy istennőhöz, nemde? - nézett Ügre cinikusan. Majd tekintete visszatért a fecskendőhöz, és így szólt:

—Viki most már, ha akarom, egyetlen szavamra szeretkezne akár ezer férfival is egymás után! De ilyesmi persze nem áll szándékomban. Szent egyházam nem bordélyház! Különbem is a teste nekem kell! De olyan már volt, hogy egy engedetlen férfit dzsohhá tettem, majd parancsomra addig tartotta tűzbe a péniszét míg csak le nem égett teljesen! Üvöltött, de megtette mert a parancsom erősebb volt mint a fájdalom! Bizony, ez a Hatalom tökéletes eszköze! Nincs egyetlen szó ellenkezés sem! Nem kell korbács, elég egy halk parancsszó! Nálunk nincs halálbüntetés. Aki ellenkezik, abból dzsohot csinálunk!

—És mi lesz a dzsohok sorsa?

—Dolgoznak. A pincéből vezet le egy járat a környező hegyek barlangrendszerébe. Ha hiszed, ha nem, e barlangrendszer jó része még felfedezetlen. Tekintélyes részét bejártam még kisgyermekkoromban. Most oda szállítjuk a dzsohokat. Ott lenn, a barlangokból bunkert építenek a számomra. Nem akarok megfőni, ha jó az atomháború! Mellesleg van ott egypár értékes telér is, egészen mélyen, a hegy gyökerénél, azt is kitermelik. Néhányan közülük házimunkát is végeznek.

Üg egészen elámult Zdíha szavainak hallatán. Mindez itt a mai Kaulianában! El se hinné, ha más mondaná!

—Nincs valami szered a dzsohság ellen?

Vállat vont.

—Sosem érdeklődtem erről a varázslómtól! Akit dzsohhá tettem, megérdemelte! Nincs visszaút! De ha lenne, sem adnám be a feleségednek! Tudom hogy azért kérdezted! Rá ugyanis szükségem van. Bár a pergamenekben le van írva hogy élő emberből is ki lehet űzni a lelkét hogy a varázsló beletelepedjék a testébe, én úgy vélem sokkal könnyebb lesz a dolgom ha az illető már korábban elveszítette a lelkét, s így dzsohhá lett! De ne izgulj, utána a tied lesz a teste újra! Tudod mit? Kihirdetem hogy te vagy az istenség férfi részének a megtestesülése! Nos? Nem akarsz isten lenni?

—Egész jó nekem emberként is! Figyelj csak ide, istennő! Van nekem egy üzleti ajánlatom! Visszacsinálod emberré Vikit, és megkapod a pergamenedet!

Természetesen csak blöffölt. Nem tudta, nem találták-e meg Csandrapatinál. De semmit sem veszthetett, érdemesnek látszott megpróbálni.

Zdíha Zsaton vállat vont.

—Nincs már rá különösebb szükségem, lefénymásoltattam korábban! A tartalom a lényeg, nem a forma! Egyébként igazad van, miért mondanék le róla? Nekem is van egy ötletem! Ha nem adod elő, nem mondom meg hol van, dzsohot csinálók belőled! - és Üg orra elé dugta az injekciós fecskendőt.

—S akkor hogyan szeretkezel velem, mi?

—Akad még néger rajtad kívül is éppenlég! S nyugodj meg, a dzsoh is tud szeretkezni ha parancsot kap rá!

Meleg helyzet volt.

—Hadd gondolkozzam! - szólt töprengve Üg.

—Nem tudom mit kell ezen gondolkodni! Csak jobb istennek lenni mint dzsohnak, ez könnyen belátható! De jól van. Kapsz egy óra gondolkodási időt. De nem többet! Rendben? És nehogy azt hidd hogy meglóghatsz, be leszel zárva! Tudod, eredetileg is ez volt a szándékom veled. Pergamen, vagy dzsoh leszel! Szándékosan intéztem úgy hogy találkozhass Vikivel és lássad: nem tréfálok, meg tudom csinálni!

Kinyitotta az ajtót, és szólt az odakint őrködő egyik szektatagnak:

—Vezesd a börtöncellába!

Elvágta Üg lábán a kötelet hogy járni tudjon, de a keze továbbra is össze volt kötözve. Hárman kísérték. Nem is gondolhatott szökésre.

Belökték egy ablaktalan szobába, melyben egyáltalán semmiféle bútor sem volt. A csupasz helyiséget egyetlen, dróton lógó villanykörte világította meg.

Zdíha megismételte a figyelmeztetését:

—Csak egy órád van! - azzal magára hagyta gondolataival.

Üg természetesen a szabaduláson törte a fejét. Hát, nem volt túl sok esélye.

Legelsőbbben is a kezét akarta kiszabadítani. Ha ez sikerülne, tudta, máris sokkal jobban érezné magát, mert nem motozták meg, nem vették el a fegyvereit sem – nyilván arra gondoltak, hogy összekötözött kézzel úgysem árthat nekik.

Igenám, de hogyan szabadítsa ki a kezét?

Hata barátjától, a Kígyótestű Embertől tanult ő egy csomó trükköt, hogyan szabadulhat ki különböző kötelékekből, de olyan szorosan kötözték össze hogy hiába próbálkozott, sehogysem sikerült.

Körülnézett a szobában, de tényleg teljesen üres volt. Semmit nem talált amit segédeszközzel felhasználhatott volna. Végül pillantása a lámpára tévedt. Elmosolyodott.

A fal mellé húzódott, felbecsülte a lámpától elválasztó távolságot és magasságot, majd két-három lépést nekifutott, felugrott a levegőbe, és egyetlen jólirányzott mozdulattal lerúgta a helyéről a villanykörte. Egy szempillantás alatt koromsötét lett a szobában.

Valahogy sikerült rálelnie a padlón a villanykörte egy nagyobb üvegcserepére. Térdeire ereszkedett, a cserepet két bokája közé fogta, s elkezdte nyiszálni rajta a kezét fogva tartó köteleket. Belevágott néhányszor a karjába is, de azért aránylag tűrhetően haladt. Végül egy idő után szabad lett.

Az ajtóhoz tapogatózott, és belerúgott. Elég sokáig kellett dörömbölnie, de végre hangot hallott a túloldaltól.

—Mit akarsz?!

—Vezessetek Zdíha Zsatonhoz! Meggondoltam magamat!

Az ajtó kinyílt. Ez volt az őr balszerencséje, és Üg szerencséje. Hiába, az őr nem volt profi.

A következő pillanatban ugyanis a nuncsaku lánc a torkára tekeredett, s addig szorította Üg, míg csak el nem ájult. Akkor bezárta őt a szobába.

—Kukumu! - csóválta meg a fejét hősünk, miközben bezárta a börtöncella ajtaját. S komolyan is gondolta: nem lett volna szabad az őrnek kinyitnia az ajtót úgy, hogy nincs valaki mögötte aki biztosítja!

Üg felfedezőútra indult az épületben. Természetesen a néger varázslót kereste. Úgy becsülte, még legalább fél óráig nem fogja senki sem keresni, addig kell célt érnie.

Azt tudta hogy négerről van szó, s úgy vélte, ez eléggé feltűnő ismertetőjel lehet, hisz nem valószínű hogy Zdíha kisasszonynak sok néger szektatagja lenne, ha még csak nemrég érkezett

ide Kaulianába, s régi hívei Zassenből jöttek, ahol nem négerek élnek őshonosakként. Eddig még jicseniből is csak kettővel találkozott, pedig a jicseni, az Tlaxán legnépesebb nemzete.

Alig indult el, amikor az egyik kanyarban egy kopaszfejű szektatagra lett figyelmes, aki csaknem beléjött, mikor befordult a folyosón. Üg elkapta, és rugóskését máris a torkára illesztette. —Hol találom a varázslót?! Beszélj vagy hamarosan más testben fogsz újjászületni! Patkányként, gondolom!

—Épp tőle jövök...! - hebegte rémülten. —Itt van a szobája balra, a második ajtó!

—Helyes! - azzal Üg leütötte, és bezárta az ör mellé a sötét szobába. Ő maga pedig a varázsló szobájába lépett be.

Ott ült az ágyon, és valami könyvet olvasott. Üg jöttére felnézett. Fiatal, huszonöt év körüli embernek látszott, s hozzá nem is volt csúnya. Intelligens szeme volt, igazán nem nézte volna Üg varázslónak ha valahol az utcán találkozik vele. Persze, biztos nem is volt igazi varázsló, sokkal inkább ügyes vegyész vagy orvos, esetleg biokémikus.

Üg a gallérja mögé nyúlt, előrántotta a kardot, és mereven maga elé szegezte. Egy pillanatra rémület villant a „varázsló” szemében, de azután eltűnt. Jól uralkodott az érzelmein.

—Psz! - tette Üg az ujját a szájára, s bal keze mutatóujját jelentőségteljesen elhúzta a torka előtt, azzal leült egy székre vele szemben.

—Hogyan lehet visszacsinálni a dzsohságot? Hogyan lesz egy dzsohból újra ember? - kérdezte tőle.

—Nem ért! - válaszolta ő, és a fejét rázta.

—Ó a csudába is! - gondolta Üg. —Hiszen nem ért kaulul! Hogy az istenbe értetem meg vele magamat?!

Elmondta kérdését dzsanar nyelven is, de újra csak a „nem ért” választ kapta. Erre, gondolván rá hogy a varázsló mégiscsak néger, elmondta zozó nyelven is, de most ha lehet még értetlenebbül bámult rá mint előbb – úgy látszik az előző két nyelvnél legalább a nyelvet magát felismerte, ha meg nem is értette a kérdést, de most csak hűledezett hogy miféle nyelven is szólhatnak hozzá.

Most már aztán elkapta Ügöt a düh!

—De a szentségit neki te értetlen zasseni fajankó, ne idegelj fel teljesen agyilag! - kiáltott rá. —Lehet hogy Zassenben van vagy ötvenféle nyelvjárás, de rossz véged lesz barátom, ha nem értes meg, mit akarok tőled! Micsoda dolog az hogy néger létedre még zozóul sem tudsz! Utoljára próbálkozom veled, úgy vigyázz! - azzal felkapott egy darab papírt és egy tollat, ami a varázsló közelében hevert az éjjeliszekrényen, és leírta:

VIKI=DZSOH

Ezután figyelmesen ránézett, majd áthúzta az egyenlőségjelet.

—Érted már te őseidnek szégyene?! - és a kard hegyét a torkára illesztette.

—Igén, igény, igény! - kiáltotta rémülten, alig érthetően ejtve ki a kaul szavakat.

—Hiába! - húzta ki magát elégedetten Üg. —Mindigis meggyőződésesem volt hogy a matematika csodákat tud művelni! Valóban nemzetközi nyelv a számoké!

A varázsló gyorsan kihúzta az íróasztal egyik fiókját. Üg feszülten figyelte mit húz onnan ki, de amit elővett nem fegyver volt, hanem egy injekciós tű és fecskendő, valamint egy ampulla, amelyben zöldessárga folyadék lötyögött.

Üg a gallérjához nyúlt, felrántotta, majd az ajtóhoz lökte, és belérúgott a hátsójába, hogy szinte a saját lábujjai is megfájdultak. A kard hegyét a hátuljába nyomta.

—Viki! Érted?!

—Igén, igény!

—Csodálatos! Ha még egy darabig együtt leszünk, egész jól megtanulsz kaulul!

—Igén, igény! - válaszolta a „varázsló”, bár bizonyára nem értette, csak azért válaszolt hogy megnyugtassa felbőszült látogatóját.

Elindultak a folyosón. Üg remélte hogy elég késő van ahhoz, hogy senkivel ne fussanak össze.

Leértek a pincébe. Itt a varázsló megnyomott egy gombot, mire a fal egy része félrehúzódott, és szabaddá vált előttük az út egy alagútba.

Ahogy a barlangba egyre beljebb haladtak, mind többször találkozhattak dzsohokkal – üres szemű emberi roncsokkal, akik ide-oda mentek feladatuktól függően. Némelyikük talicskát tölt üresen vagy kövekkel megrakodva, mások gerendát vagy cementeszsákot cipeltek.

Egy sziklába vájt, ajtó nélküli üreg előtt a varázsló megtorpant. Üg benézett. Ott ült Viki, sértetlenül, ébren, de gondolatlanul.

Üg a kardja hegyével megbökte a varázsló hátsó felét.

—Gyerünk öregem, vagy szétszabdalom a valagadat! - szólt hozzá, azzal sem törődve hogy nem ért kaulul.

Hanem a hangsúlyt, azt értette! Belépett, és beadta az injekciót Vikinek, ha jól látta Üg, intravénásan. Pár percig a leány meg sem moccant, bár Üg úgy látta mintha a zavar oszladozni kezdene a szemében. Majd lassan felemelte a fejét, és Ügre nézett. Hirtelen örömteli hangon sikoltott fel:

—Drágám! Hát itt vagy! - azzal felugrott, és a karjaiba vetette magát.

—Persze hogy itt vagyok, kicsim! - simogatta meg a haját Üg. —Gyere gyorsan, hagyjuk itt ezt a borzalmas helyet!

Óvatosan lefejtette a derekáról drága Vikije karját, majd egy gyors mozdulattal a varázsló mellé lépett, és egy homlokára mért hátsó sarokrúgással az öntudatlanság birodalmába küldte. Úgy számolta, legalább egy napig nem lesz olyan állapotban hogy árulkodni tudjon.

Visszaindultak azon az úton, amin befelé jött a varázslóval.

—Szörnyű emberek ezek, drágám! - panaszkodott közben Viki. —Először azt hittem, tényleg kiszabadítanak a maffia karmai közül, és önként velük mentem, de amikor bezártak egy szobába, tiltakoztam. De nem értettek kaulul. Beszéltem én hozzájuk minden nyelven, dzsanarul, troggul, jicseniül, dafnarul, vjetül, sőt még azzal a mesterséges nyelvvel is megpróbálkoztam amit mostanában kezdtek el az iskolákban világnyelvként tanítani, de egyik sem vezetett sikerre! Aztán beadtak valami injekciót, pedig nem is szeretem ha szurkálnak, és aztán nem emlékszem semmire!

Visszatértek a házba, és amilyen sebesen csak tudtak, végigsiettek a folyosón hogy kiérjenek a kertbe. Üg kicsit aggódott a riasztóberendezés miatt ami befelé jöttét is leleplezte, de remélte hogy mire észbekapnak, már hűlt helyük lesz.

Átpattantak a kerítésen, hogy az autóhoz fussanak. Szerencsésen elérték, s elindultak vele a belváros felé. Már azt hitte Üg hogy megúszták, amikor Viki egyszercsak így szólt:

—Drágám, nem azért mondom hogy idegesítselek, de követnek!

Üg hamarosan meggyőződhetett róla hogy nevének igaza van.

—Vedd át a kormányt, mindjárt elintézem őket! - szólt.

—Nem értek ehhez a kocsihoz! - tiltakozott, majd hirtelen támadt gyanúval a hangjában így szólt:

—Te, most veszem csak észre, ez nem is a mi kocsink! Csak nem loptad?!

—Nézd drágám, most ne veszekedj emiatt, jó?! Nem alkalmas rá az idő! Egyébként is csak kölcsönvettem, esküszöm hogy ugyanott parkolok majd le vele ahonnan elindultam, még hagyok is benne pár garast benzinpénzre! Különben is: a föld azé aki megműveli, a nő azé aki után megy, az autó pedig azé aki vezeti! Na hát! Tudod, hirtelenjében piszkosul nagy szükségem volt egy kocsira! Remélem ezzel az ügyet lezártuk! Szóval, ha már nem akarsz vezetni, akkor fogd inkább ezt a pisztolyt és célozd meg vele a mögöttünk levő kocsit vezetőjét! Nem fogsz lövést hallani, de azért hidd el, működik! - azzal a kezébe nyomta az ultrahangpisztolyt.

Viki kihajolt az ablakon, és célbavette az üldözőket. Üg a visszapillantó-tükörben követte az eseményeket. Az ultrahangsugártól szilánkokra hullott a szélvédőüveg. Hogy a vezetővel mi lett, azt nem állapíthatta meg, de a kocsit az útszéli árokban kötött ki, még bucskázott is vagy hármat.

Ezután már nyugodtan hajthattak hazáig. A sarki fülkénél megálltak, és Üg felcsengette barátját, Xár rendőrfőhadnagyot.

—Ki az isten ilyen későn...! - hallotta a dörögését a kagylóból, majd: —Tessék!

—Üdv öregem, Üg vagytok!

—Á, Üg! Jó hogy hívsz! - hazudta. —Vannak híreim a számodra! Azonosítottuk a hulláidat!

—A három Ernor fivérre gondolsz?

—Honnan tudod a nevüket?! - döbbsent meg. —Csak nem telepítetél poloskát a telefonomba?!

—Nem, csak én sem töltöttem tétlenül az időt! Azóta már a feleségemet is kiszabadítottam.

—Micsoda?! Hát elrabolták?!

—Nyugi, már meglett, semmi baja! Épp azt tervezi hogy könyvet ír ezzel a címmel: Dzsoh voltam Kaulianában! De te, Xár, figyelj csak! Akarsz századossá előlépni? Mert van egy óriási tippem a számodra! Tudod, a múltkor sem bántad meg hogy reám hallgattál, megjósoltam hogy előléptetnek, igaz? Szóval, adok egy címet, jó lenne ha kimennél oda és minden ember formájú lényt letartóztatnál aki ott van, érted? De a nőket is, sőt azokat különösen! Később majd mindent megmagyarázok!

—Magasságos egek, Üg! Mit műveltél már megint?!

—Hű maradtam nevem jelentéséhez: kemény voltam és győztem!

—Képzelem! Milyen indokkal vegyem őrizetbe őket?

—Nézd, nem vagyok ügyész, csak néhányat sorolok fel. Fogj papírt és ceruzát, és írd fel mert sok lesz ám! Mondom akkor! Emberrablás, gyilkosság, kínzás, emberkísérletek, a személyi szabadság többrendbeli korlátozása, műkincs-csempészes, tiltott fegyverviselés, rablás, rab-szolgatartás, kényszermunka, csonkítás, engedély nélküli építkezés és bányaművelés... Elég lesz egyelőre amíg a többi is eszembe jut?

—Hiszen ezek kimerítették az egész Büntető Törvénykönyvet!

—Nem biztos. Azt hiszem a gyorshajtásban nem vétkesek, s talán a tiltott helyen parkolásban sem!

Xár hangjában immár nyoma sem volt az álomnak.

—Mondd a címet!

*

Másnap délben Üg a legnagyobb egyetértésben ücsörgött Vikivel a konyhában, és mi másról is beszélgethettek volna mint a minapi eseményekről?

—Csak azt sajnálom, - szólt Viki - hogy a pergamen elveszett, és Csandrapati úrnak is meg kellett halnia. Olyan rendes volt a prof!

—Hát igen, kár érte! De miből gondolod hogy a pergamen elveszett?

—Nyilván úgy eldugta hogy soha nem kerül elő! Mert hisz a szekta tagjai sem találták meg, pedig alaposan keresték. Te mondtad hogy teljesen szétdúlták a lakást! Kár érte, rendkívüli anyag, szívesen elolvastam volna!

Erre Üg benyúlt zubbonya belső zsebébe, s kihúzta onnét a pergamentekercset. Odanyújtotta neki.

—Ess neki, drágám! Siess a fordítással, hadd tudjam meg én is, mi van benne!

Viki elkerekedett szemekkel bámult a férjére.

—Mi történt, te is varázsló lettél mint az a néger kölyök?!

—Nyomoztam. Gondoltam, hogy Csandrapati nem merte otthon hagyni az értékes anyagot, s magával vitte arra a már nem tudom milyen nevű előadásra. De haza nem hozta, igaz, hiszen akkor megtalálták volna nála a szektások! Na hát, megnéztem a térképen hol lakott Csandrapati, s hol volt az előadás helyszíne. Láttam hogy ha elmegy az előadásra, épp a repülőtér mellett halad el. Nosza, utánajártam, nem rakta-e be egy csomagmegőrzőbe! Hát berakta. Bizonyára nem otthon akart foglalkozni vele, tudod, tudományos féltékenység meg hasonló. Hogy mi volt az igazi oka, soha nem tudjuk meg. De nem is számít. Most itt van.

—Mit csináljunk vele?

—Senki nem tud róla. Fejtsd meg a tartalmát, írd belőle disszertációt vagy amit akarsz, s utána ráérünk közölni hogy nem vészett el a világ számára. Legyen a tied a dicsőség!

Egymásra nevettek, majd Üg így szólt:

—Édesem, leszaladhatnál a boltba egy kis tejért! S ha már arra jársz, légy olyan kedves és hozz valami gyógyszert is az ujjaimra, jó? Ó igen, és még egy: ha lehet, vigyázz a szatyrodra!

Mert nemcsak abból lehet baj ha egy tolvaj kivesz belőle valamit – amint látod, baj lehet abból is ha belerak!

Vége

Felsőgöd, 1989.08.27